

**ВІОС, АСНОВНИЙ АКОЛОУӨЛІ
КАІ ПАРАКЛІТІКОС КАНОН
ТОУ ОСЮУ КАІ ӨӨФОРОУ
ПАТРОС НЫЗОН ЕУМЕҢІОУ ТОУ НЕОУ**

ЧАЛЛОМЕНН ТН КГ' НАЙОУ

**ПОИНЫЙ ІСЯННОУ ТСІЛІНГКАКН
ІЕРА МИТРОПОЛІС МОРФОУ**

2022

**ΔΣΜΑΤΙΚΗ ΔΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΥΜΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
ΤΟΥ ΕΚ ΚΡΗΤΗΣ ΟΡΜΩΜΕΝΟΥ
ΚΑΙ ΕΝ ΛΘΗΝΑΙΣ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΟΣ
ΕΝ ΕΤΕΙ ΛΔΙΘ' (1999)**

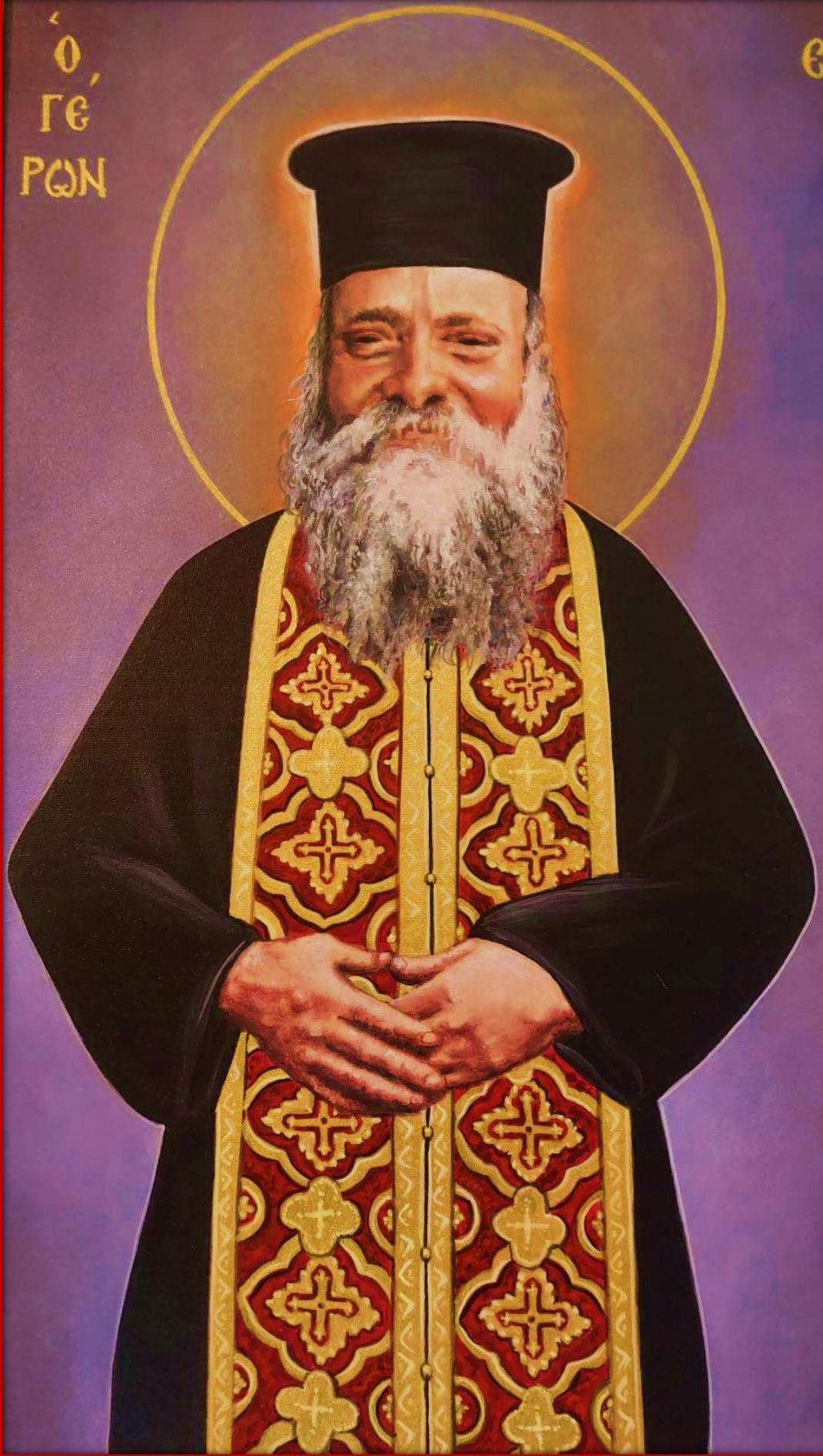
ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ Τῇ κρ' Μαΐου

Ποίημα Ἰωάννου Τσιλιμιγκάκη

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΟΡΦΟΥ
2022**

Ο,
ΓΕ
ΡΩΝ

ΕΥΗΓΕ
ΝΤ
ΟΣ

**ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΥΜΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΟΡΦΟΥ κ. ΝΕΟΦΥΤΟΥ**

Εὐλόγησον Δέποτα,

Τὸν μακαριστὸν ἄγιο Γέροντα Εὐμένιο, ὅπως καὶ πολλοὺς ἄλλους συγχρόνους ἀγίους Γέροντες καὶ Γερόντισσες, τὸν γνώρισα στὰ φοιτητικά μου χρόνια ἀπὸ τὸν ἀδελφικό μου φίλο, μακαριστὸν πλέον καὶ οὐρανοπολίτη σήμερα, κυρὸν Γεράσιμο Φωκᾶ, Μητροπολίτη Κεφαλληνίας, ποὺ ἔζησε τὴν ἀρχιερωσύνη μόνο γιὰ 22 ἡμέρες. Μάλιστα, θυμᾶμαι τὸν Γεράσιμο ποὺ ἔλεγε ὅτι ἡ Ἀθήνα ἔχει τὸ δικό της Ἅγιον Ὄρος, καὶ παραξενεύομουν καὶ ἔλεγα· «Μὰ ὑπάρχει τέτοιος τόπος μέσα στὴν Ἀθήνα, ποὺ εἶναι Ἅγιον Ὄρος; Τί λέει τώρα αὐτὸς ὁ Κεφαλλονίτης»; Κι ὅντως, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ εἶδα τὸν Γέροντα Εὐμένιο, αἰσθάνθηκα αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔλεγε ὁ μακαριστὸς Γεράσιμος, καθότι αὐτὸς ὁ ἰερέας δὲν ἦταν ἐνας συνηθισμένος παπᾶς, ἀλλὰ ἐνας ἀνθρωπος γεμάτος Θεία Χάρη!

Ἐπιπλέον, μοῦ θύμισε τὴν πατρίδα μου, γιατὶ ἔμοιαζε μὲ πρωτινοὺς παλαιοὺς Κυπρίους παπᾶδες, γι' αὐτὸ καὶ ἥθελα νὰ μείνω κοντά του. Γιὰ ἐφτὰ ὄλόκληρα χρόνια εἶχα τὴν ἴδιαίτερη εὐλογία, ὡς φοιτητής, νὰ ζήσω τὴ δική του «κρητικὴ» καλογερικὴ ἐλευθερία καὶ ἰερωσύνη, ποὺ ἦταν μιὰ συνεχῆς ἵκεσία, εὐχαριστία καὶ δοξολογία πρὸς τὸν Τριαδικὸ Θεό, ἀλλὰ καὶ θυσία πρὸς τὸν ἀδελφό μας χωρὶς δεύτερη σκέψη. Κοντὰ στὸν Γέροντα εἶχα τὴν εὐλογία νὰ μαθητεύσω στὴν καθημερινότητα ἐνὸς ἀγίου ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀφιέρωσε ὅλη του τὴ ζωὴ στὴ διακονία τῶν λεπρῶν, τῶν πλέον ἀπομονωμένων καὶ ξεχασμένων ἀπὸ τὴν κοινωνία ἀδελφῶν μας. Μὲ ἄλλες λέξεις, ἔζησα τὴ ζωὴ ἐνὸς δεύτερου ἀγίου Νικολάου Πλανᾶ, ἐστω κι ἀν ὁ ἴδιος, ὅταν τοῦ τὸ ἔλεγαν, αὐτὸς ἀντέλεγε· «Ὦχι, αὐτὸς εἶναι ἄγιος. Ἐγὼ δὲν εἴμαι ἄγιος! Ἄλλ' ὅμως, ζώντας κοντά του βίωσα τὸν «κρυφὸ ἄγιο τῶν Ἀθηνῶν», ὅπως μοῦ εἶχε πεῖ κάποτε γι' αὐτὸν ὁ ὄσιος Πορφύριος.

Ο Γέροντας Εύμενιος, ήταν παιδί πολυμελοῦς καὶ φτωχῆς οἰκογένειας. Γεννήθηκε τὴν 1η Ιανουαρίου τοῦ 1930 στὸ ὄρεινὸ χωριὸ Ἐθιὰ τῆς Κρήτης. Οἱ εὐλαβεῖς καὶ ἐνάρετοι γονεῖς του, Γεώργιος καὶ Σοφία Σαριδάκη, στὸ ἄγιο Βάπτισμα τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος. Ὁ Κωνσταντῖνος, ποὺ ὥρφανεψε ἀπὸ πατέρα σὲ ἡλικία μόλις δύο ἑτῶν, ἐπιθυμοῦσε ἀπὸ μικρὸς νὰ γίνει μοναχός, ἀφοῦ δὲν ἦταν ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, ἀλλὰ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ περνᾶ πολλὲς ὥρες στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ του καὶ στὰ γύρω ἐξωκλήσια, προσευχόμενος καὶ κάνοντας ἀγρυπνίες τὰ βράδια. Τὸν χειμῶνα τοῦ 1944, καθὼς καθόταν στὸ τζάκι μὲ τὶς δύο ἀδελφές του καὶ τὴ μητέρα του καὶ ἔτρωγαν «μακαρόνες», ὅπως λένε τὶς τηγανίτες στὴν Κρήτη, ξαφνικὰ ἐνα φῶς μπῆκε μέσα του, ποὺ τὸν γέμισε χαρά, καὶ εἶπε στὶς ἀδελφές του. «Θὰ γίνω μοναχὸς!» Τότε ἦταν 14 ἑτῶν. Καί, πράγματι, τὸ ἔτος 1947 πηγαίνει καὶ ἐγκαταβιώνει στὴν ιερὰ μονὴ Ἀγίου Νικήτα Ἀχεντριά, ἐνα μικρὸ λαξευτὸ σπήλαιο-μοναστήρι, ποὺ βρίσκεται στὴ νότια περιοχὴ τῆς Κρήτης, πρὸς τὸ Λιβυκὸ πέλαγος. Γέροντας τοῦ μοναστηριοῦ ἦταν ὁ πατὴρ Ἰερόθεος καὶ μαζί του ἦσαν ἄλλοι δύο μοναχοί, τοὺς ὅποίους ὁ μικρὸς τότε Κωνσταντῖνος διακονοῦσε μὲ πολλὴ ὑπακοή.

Τὸ 1951, κείρεται μοναχὸς καὶ λαμβάνει τὸ ὄνομα Σωφρόνιος, καὶ τὸ 1954 κατατάσσεται στὸν στρατό, καθὼς τότε ἡ στρατιωτικὴ θητεία ἦταν ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους, ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς μοναχούς. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς στρατιωτικῆς του θητείας παρουσίασε πυρετό, ποὺ δὲν ὑποχωροῦσε, καὶ εἶχε τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς λέπρας.

Τὸ 1957, μεταφέρθηκε στὸ Λεπροκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπὸ τὸ 1947 εἶχαν ἥδη ἀνακαλυφθεῖ κατάλληλα φάρμακα γιὰ τὴ θεραπεία τῆς λέπρας, ποὺ εἶχε ἔγκαιρα διαγνωσθεῖ στὸν Γέροντα, σὺν τῷ χρόνῳ θεραπεύθηκε. Παρόλο τοῦτο, παρέμεινε στὸ Λεπροκομεῖο, θεραπευμένος πιά, γιὰ νὰ διακονεῖ τοὺς λεπρούς.

Mε τὸν ἐρχομὸ τοῦ ὁσίου Νικηφόρου στὸ Λεπροκομεῖο καὶ μετὰ ἀπὸ συστατικὴ ἐπιστολὴ τοῦ ἀγίου Ἀνθίμου πρὸς τὸν ἴδιο, ὁ μοναχὸς Σωφρόνιος ἔκανε Γέροντά του τὸν Ὁσιο καὶ βοηθήθηκε πάρα πολὺ ἀπὸ αὐτόν, καθότι τότε ἦταν ἀκόμη νέος καὶ ἄπειρος. Καθὼς περνοῦσε ὁ καιρός, ἡ ἀγιασμένη βιοτὴ τῶν δύο αὐτῶν μοναχῶν ἀρχισε νὰ φτάνει στ' αὐτιὰ πολλῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων πού, ὅταν ἐπισκέπτονταν τοὺς λεπρούς, ἐπιδίωκαν νὰ συναντηθοῦν καὶ μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀγίους γιὰ ψυχική τους ὠφέλεια.

Mετὰ τὴν ὁσιακὴ κοίμηση τοῦ ἀγίου Νικηφόρου τὸ 1964, ὁ Γέροντας Εὐμένιος συνέχισε, ὥριμότερος πλέον πνευματικά, νὰ διακονεῖ τοὺς λεπροὺς μέχρι τὴν κοίμησή του, στὶς 23 Μαΐου 1999.

«Κύπριε, Κύπριε, ἔλα ἐδῶ πίσω»

“Ο πως ἔχω προαναφέρει, τὸν Γέροντα Εὐμένιο μοῦ τὸν γνώρισε ὁ μακαριστὸς Γεράσιμος Φωκᾶς, μητροπολίτης Κεφαλληνίας, τότε λαϊκός. Θυμᾶμαι ἦταν τὸ 1981, ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης τῆς πέμπτης ἑβδομάδας τῶν νηστειῶν τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, ὅπόταν στὶς ἐκκλησίες ψάλλεται ὁ Μεγάλος Κανόνας. Ἡμουνα μόλις 18 ἔτῶν, πρόσφυγας ἀπὸ τὸ χωριό μου Ζώδια στὴ Λευκωσία, ἀναζητώντας μέσα στὴν πολύβουη ἀχανὴ πόλη τῶν Ἀθηνῶν πρωτίστως μιὰ πατρικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀγκαλιά. Μόλις λοιπὸν ἀντίκρυσα τὸν Γέροντα, χωρὶς δεύτερη σκέψη εἶπα μέσα μου· «Σ' αὐτὸν θὰ ἔρθω νὰ ἔξιμολογηθῶ».

‘Ο πόταν, μιὰ μέρα πάω καὶ τὸν βρίσκω καὶ τοῦ λέω· «Γέροντα, ἔξιμολογεῖς»; «Μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, ναί», μοῦ ἀπαντᾶ μὲ τὴν ἔνρινη φωνή του. «Γίνεται νά’ ρθω ἐδῶ κοντά σου νὰ ἔξιμολογοῦμαι»; «Οχι, δὲν γίνεται. Ἔγὼ εἶμαι Πνευματικὸς μόνο γιὰ τοὺς λεπρούς. Δὲν ἔξιμολογῶ ὑγιεῖς». «Γιατί τὸ λέτε αὐτό; Γιὰ νὰ λυπηθῶ ποὺ εἶμαι ὑγιής»; «Οχι, νὰ μὴν λυπᾶσαι, ἡ ὑγεία εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Άλλα, ἐκεῖ ποὺ μένεις στὰ Ἰλίσια, ἔχει καλοὺς Πνευματικούς. Νὰ πηγαίνεις ἐκεῖ». «Δὲν λέω ὅχι, ἀλλὰ κάτι μοῦ λέει ὅτι θὰ ταιριάξω πιὸ πολὺ μαζί σου». «Οχι, παιδί μου, δὲν γίνεται. Ο Ἐπίσκοπός μου, μοῦ εἶπε μόνο ἐδῶ στὸ

λεπροκομεῖο νὰ ἔξομολογῶ. Δὲν ἔξομολογῶ κανέναν ἐκτὸς λεπροκομείου». Πραγματικά, ἐκείνη τὴν ὥρα λυπήθηκα, διότι ἀντιλήφθηκα τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ εἶδα καὶ τὴν ἐπιμονή του.

”Ε τσι, λυπημένος στράφηκα πρὸς τὴν πόρτα νὰ φύγω καὶ προτοῦ ἔξέλθω τοῦ ναοῦ τῶν Ἅγίων Ἀναργύρων μοῦ φωνάζει, «Ἐ!... Κύπριε, Κύπριε, ἔλα ἐδῶ πίσω». Γυρνάω καὶ μοῦ λέει· «Πότε θὲς νὰ ’ρθεῖς»; «Τώρα», τοῦ λέω! «Οχι τώρα. Αὔριο. Η ὥρα ἔντεκα νὰ εῖσαι ἐδῶ». «Νὰ εἶναι εὐλογημένο», εἶπα, κι ἔφυγα.

«Σὲ εἶδα νὰ φορᾶς ρᾶσα»

”Ε κτοτε πέρασαν ἐφτὰ ὀλόκληρα χρόνια καὶ δὲν ρώτησα ποτὲ τὸν Γέροντα γιατί ἄλλαξε τόσο εὔκολα τὴν ἀπόφασή του, κι ἐκεῖ ποὺ μοῦ ἔλεγε ὅτι δὲν ἔξομολογεῖ ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν ἐκτὸς τοῦ λεπροκομείου, ἐμένα μὲ δέχτηκε! Βέβαια, μερικὲς φορὲς εἶχα σκεφτεῖ ὅτι μὲ δοκίμαζε ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀλλὰ ἡ ἀπορία παρέμενε. Θυμᾶμαι, ἦταν ἡ τελευταία νύχτα, ὅταν πλέον μετὰ ἀπὸ πολλὴ προσευχὴ δική μου καὶ τῶν Γερόντων ποὺ ἤξερα, πῆρα τὴν ἀπόφαση νὰ ἔλθω στὴν Κύπρο γιὰ νὰ ἐγκαταβιώσω ὡς μοναχὸς κοντὰ στὸν πατέρα Συμεών, τὸν τωρινὸ ήγούμενο τῆς ιερᾶς μονῆς Ἅγιου Γεωργίου Μαυροβουνίου στὴ Λάρνακα, ὅπόταν ὁ Γέροντας μοῦ λέει χαρούμενος· «Θέλω νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι, ποὺ σοῦ τὸ ἔκρυβα ἐφτὰ ὀλόκληρα χρόνια». «Γιὰ πές μου», τοῦ λέω. «Ἐγὼ τὸ ἤξερα ὅτι θὰ γίνεις ιερομόναχος». «Πῶς τὸ ἤξερες, Γέροντα»; «Θυμᾶσαι, ὅταν σοῦ εἶπα τὴν πρώτη φορὰ ποὺ συναντηθήκαμε, νὰ μὴν ἔλθεις κοντά μου κι ἔφυγες λυπημένος»! «Θυμᾶμαι. Πῶς»! «Ἐ!, ἐκείνη τὴν ὥρα, μόλις στράφηκες λυπημένος πρὸς τὴν πόρτα, ἐγὼ σὲ εἶδανἀφορᾶς ρᾶσα. Καὶ ἄκουσα μέσα μου·

Α ὑτὸ τὸ παιδί, πρέπει νὰ τὸ κρατήσεις. Θὰ γίνει ιερομόναχος κάποτε καὶ θὰ βοηθήσει τὴν Ἐκκλησία καὶ πρέπει καὶ ἐσεῖς νὰ τὸ βοηθήσετε τώρα». Μένοντας ἄναυδος, τοῦ λέω. «Καλά, γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες; Ἐρχόμουν ἐδῶ, σοῦ ἔλεγα, Γέροντα, θέλω νὰ καλογερέψω. Ποῦ

νὰ πάω; Νὰ γίνω ίερομόναχος, νὰ μείνω ἀπλὸς καλόγερος; Γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες, καὶ μὲ ἄφησες νὰ κάνω μετάνοιες, νὰ κάνω προσευχές, νὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ μοῦ φανερώσει τὸ θέλημά Του στὴ ζωή μου»;
Καὶ μὲ ἀφοπλιστικὸ ὕφος μοῦ λέει· «Ἄυτὸ δὲν ἔχει λεβεντιά, νὰ σοῦ ἀποκαλύπτουμε ὅλοι διάφορα πράγματα γιὰ τὸ μέλλον! Μὴ βλέπεις μὲ τοὺς ἄλλους πατέρες ποὺ σοῦ λένε. Ἐγὼ δὲν λέω εὔκολα. Ἐγὼ προτιμάω, Ὁμηρε, νὰ κάνω προσευχὴ νὰ σοῦ φανερώσει ὁ Θεὸς στὴν καρδία σου τὸ θέλημά Του. Αὐτὸ ἔχει πιὸ πολλὴ ἀξία, πιὸ πολλὴ λεβεντιά. Ἐσὺ μόνον νὰ καθαρίζεις τὴν καρδία σου, κι ἐμεῖς θὰ φροντίζουμε νὰ στέλνουμε τὴν πληροφορία τοῦ Θεοῦ στὴν καρδία σου, παιδί μου. Ἔτσι νὰ κάνεις καὶ τώρα καὶ ἀργότερα, ποὺ θὰ μεγαλώσεις».

«Ἐνα πράγμα δὲν μπορεῖ νὰ κάμει ὁ Θεός: Δὲν μπορεῖ νὰ παραβιάσει τὸ θέλημα κανενὸς»

Κοντὰ στὸν Γέροντα εἶχα πολλὲς ἀποκαλύψεις ἀπὸ τὴν ἀγία του βιοτῆ, ἀλλὰ μία ἀπὸ τὶς συγκλονιστικότερες ἐμπειρίες ποὺ εἶχα, ἀλλὰ καὶ ποὺ ἄκουσα ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ στὴ ζωή μου, ἥταν ὅταν μοῦ ἐκμυστηρεύτηκε τὴν ἐμπειρία ποὺ εἶχε προσευχόμενος ἐνα βράδυ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ ὀφείλω νὰ λέω καὶ νὰ ξαναλέω γιὰ τὴν ἐμπειρία αὐτὴ τοῦ Γέροντα, τώρα ποὺ ἔχει κοιμηθεῖ, πρὸς ώφέλεια τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν. Μοῦ εἶπε λοιπόν· «Ἐκανα προσευχὴ καὶ ἔλεγα τοῦ Χριστοῦ μας· “Κύριέ μου, Ἰησοῦ Χριστέ, θέλω νὰ σώσεις ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς”. Καὶ ἐχάρη ὁ Θεός. Καὶ ὅταν εἶδα ὅτι χαιρότανε, Τοῦ εἶπα· “Κύριε, δὲν σώζεις καὶ ὅλους τοὺς ἑτεροδόξους, καθολικούς, προτεστάντες; Ὄλους, ποὺ πιστεύουνε στὸ ὄνομά Σου, ἀλλὰ ἔχουνε κακοδοξίες”; Καὶ ἐχάρη ὁ Θεός. Καὶ μετὰ εἶπα· “Χριστέ μου, τί θὰ κάνουμε μὲ τοὺς μουσουλμάνους, τοὺς Κινέζους, τοὺς Αφρικανούς, αὐτοὺς ποὺ δὲν Σὲ γνωρίζουν, ποὺ δὲν Σὲ πιστεύουνε; Δὲν τοὺς σώζεις καὶ αὐτούς, Χριστέ μου; Σὲ παρακαλῶ, σῶσε καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀλλοθρήσκους”! Καὶ ἐχάρη ὁ Θεός. Καὶ ἐγώ, ξεθάρρεψα καὶ Τοῦ εἶπα· “Ἄφοῦ χαίρεσαι ἔτσι ποὺ προσεύχομαι, Χριστέ μου, νὰ σώσεις ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τοὺς ἀρχαίους εἰδωλο-

λάτρες. Άπὸ Ἀδὰμ ἄχρι τοῦ νῦν, ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔπλασες ἐπὶ τῆς γῆς. “Ολους νὰ τοὺς σώσεις, σὲ παρακαλῶ, Χριστέ μου”. Καὶ ἔχάρη ἀπέραντα ὁ Θεός. Ξεθάρρεψα κι ἄλλο καὶ Τοῦ λέω. “Ἄφοῦ χαίρεσαι ἔτσι, δὲν σώζεις καὶ τὸν Ἰούδα, δὲν σώζεις καὶ τὸν διάβολο, νὰ ἡσυχάσουμε ὅλοι. Νὰ ἡσυχάσει καὶ αὐτὸς ὁ καημένος, ποὺ τυραννιέται μὲ τὶς διαβολιές του”; Καὶ ἐλυπήθη ὁ Θεός...». «Λυπήθηκε; Γιατί λυπήθηκε»; τοῦ λέω ὅλος ἀπορία. «Ναί, λυπήθηκε ὁ Θεὸς γιὰ τὸν Ἰούδα καὶ γιὰ τὸν διάβολο. Διότι, ὅλοι οἱ προηγούμενοι ἀνθρωποι, γιὰ τοὺς ὅποίους παρακαλοῦσα, εἶχανε κάποια ἵχνη θελήσεως νὰ σωθοῦνε καὶ νὰ γνωρίσουνε τὸν Χριστό, νὰ Τὸν ἀγαπήσουνε. Ἐνῶ, ὁ Ἰούδας καὶ ὁ διάβολος, δὲν ἔχουν ἵχνος θελήσεως. Καὶ ἐνα πράγμα δὲν μπορεῖ νὰ κάμει ὁ Θεός: Δὲν μπορεῖ νὰ παραβιάσει τὸ θέλημα κανενός».

«Άμα δὲν ὀχυρωθεῖς μὲ τὴν ταπείνωση, ὅλα εἶναι ἐνα τίποτα»

Οταν χειροτονήθηκα διάκονος, ἥμουνα στὴν Κύπρο, ἀλλὰ συνέχισα νὰ πηγαίνω στὴν Ἑλλάδα, γιατὶ ὁ Γέροντάς μου, ὁ πατὴρ Συμεών, καταλαβαίνοντας ὅτι θὰ μὲ βοηθοῦσε νὰ συνεχίσω νὰ ἔχω ἐπαφὴ μὲ τοὺς Γέροντες ποὺ γνώρισα, μ' ἐνεθάρρυνε νὰ σπουδάσω Θεολογία. Ἔτσι, μὲ ἀφορμὴ τὶς σπουδές, συνέχισα καὶ μετὰ τὸ 1987 ποὺ ἦλθα στὴν Κύπρο νὰ πηγαίνω στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ βλέπω τὸν ἄγιο Πορφύριο, τὸν ἄγιο Παΐσιο, τὸν ἄγιο Ιάκωβο, τὸν Γέρο Εύμενιο. Θὰ ἔλεγα, μάλιστα, ὅτι ως ἱεροδιάκονος, ἥταν πιὸ ὥριμη ἢ ἐπαφή μου μαζί τους, διότι ἄλλος εἶναι ὁ διάλογος ποὺ γίνεται ὅταν εἶσαι φοιτητής, κι ἄλλος ὅταν εἶσαι ρασοφόρος.

Ετσι λοιπὸν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις μου στὸν Γέροντα Εύμενιο, μοῦ κάνει τὴν ἐξῆς ἀπρόβλεπτη ἐρώτηση, ξαφνιάζοντάς με λίγο. «Ποιά βιβλία σοῦ εἴπε νὰ διαβάζεις ὁ πατὴρ Συμεών»; Τοῦ εἴπα μερικοὺς τίτλους καὶ μοῦ λέει. «Νὰ διαβάζεις τὸν ἄγιο Νικόδημο τὸν Ἀγιορείτη. Θὰ μάθεις ώραία ἑλληνικά. Αὐτός, ἀνακεφαλαιώνει ὅλη τὴν Ὁρθόδοξη Θεολογία». «Γέροντα, μοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ διαβάζω τὸν ἄγιο Ἰσαὰκ τὸν Σύρο», τοῦ λέω. «Ἐ!, καλὸς εἶναι. Εἶναι ὁ καλύτερος αὐτός,

άλλα τώρα, δὲν χρειάζεται έκει ποὺ εῖσαι. Άργότερα, άργότερα τὸν ἄγιο Ισαάκ... Λίγο νὰ διαβάζεις, ἔτσι νὰ παίρνεις μιὰ γεύση». «Ἐσὺ τὸν διάβασες, Γέροντα»; «Ἐμεῖς στὴν ἐποχή μας, παιδί μου, δὲν εἶχαμε πολλὰ πατερικὰ βιβλία, ὅπως σήμερα. Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζουν οἱ πιὸ πολλοὶ τῆς δικῆς σας ἡλικίας. Τότε δὲν τὰ ἐξέδιδαν, οὕτε ἡ Ἐκκλησία, οὕτε τὰ βιβλιοπωλεῖα». «Τί διαβάζατε τότε»; τοῦ λέω. «Διαβάζαμε Ψαλτήρι (τοὺς Ψαλμοὺς τοῦ Δαβίδ). Διαβάζαμε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ διαβάζαμε Ἀκολουθίες. Κάναμε τὴν εὐχή, διαβάζαμε καὶ τὰ ὑπομνήματα τοῦ Τρεμπέλα καὶ ξανὰ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἐδῶ στὸ Λεπροκομεῖο εἶχαμε καὶ τὸν Εὐεργετινό, ποὺ ἔφερε ὁ πατὴρ Νικηφόρος. Ἄλλα πατερικὰ δὲν εἶχαμε. Μετὰ ἐκδόθηκε τὸ βιβλίο Ἀσκητικὰ ἀγίου Ισαὰκ τοῦ Σύρου. Μά, τί βιβλίο ἦταν αὐτό! Μά, τί βιβλίο ἦταν αὐτό! Μά, τί βιβλίο ἦταν αὐτό...». Κι εἶπε αὐτὴ τὴ φράση μὲ πολλὴ χαρά, τουλάχιστον δέκα φορές! «Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, ἀπὸ τὴ χαρά μου, οὕτε ἔτρωγα, οὕτε κοιμήθηκα!» «Καλά, Γέροντα, τί σοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ στὸν ἄγιο Ισαὰκ τὸν Σύρο»; «Ἀκουσε, παιδί μου. Ἀκουσε, καὶ μὴν τὸ λὲς τώρα, ἀργότερα νὰ τὰ πεῖς αὐτά. Ἐγώ, ζοῦσα διάφορα πράγματα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἥμουνα παιδί. Ἐβλεπα ὅχι μόνον τὰ ὄρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα. Ἀκόμα καὶ τὴν Κυρά μας, τὴν Παναγιά. Καὶ ἀγγέλους καὶ δαίμονες καὶ νεκροὺς καὶ ἀρετῆς ἀνθρώπους. Ἐβλεπα διάφορα. Δὲν ξέρω γιατί, δὲν ξέρω γιατί, δὲν ξέρω γιατί... Μοῦ ἔλεγαν, “πρόσεξε μὴν πλανηθεῖς”. Μοῦ λεγε καὶ ὁ Γέροντάς μου ὁ Νικηφόρος. “Πρόσεξε μὴν πλανηθεῖς, Σωφρόνιε, μὴν ὑπερηφανευθεῖς”. Μετά, παιδί μου, γιὰ μερικὲς μέρες δαιμονίστηκα ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια ποὺ ἔβλεπα διάφορα. Δὲν τὰ κατάφερα, περηφανεύτηκα, δαιμονίστηκα. Μὲ πήγανε στὴ Μονὴ τοῦ Κουδουμᾶ στὴν Κρήτη καὶ μὲ διάβασαν ἔκει οἱ πατέρες καὶ ἔγινα καλά. Ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειά μου τὸ ἔπαθα αὐτό. Καὶ εἶχα λοιπὸν μέσα μου ἔνα φόβο. Μέχρι σήμερα ἔχω αὐτὸ τὸν φόβο. Νὰ μὴν μὲ ρίξει ξανὰ ὁ πειρασμὸς στὴν ὑπερηφάνεια. Εἶναι πολὺ πικρὴ κατάσταση αὐτή. Δὲν ὑπάρχει κάτι χειρότερο... Ἀμα δὲν ὄχυρωθεῖς μὲ τὴν ταπείνωση, ὅλα εἶναι ἔνα τίποτα, ἔνα τίποτα, ἔνα τίποτα... Καὶ οἱ ἀποκαλύψεις καὶ οἱ προσευχὲς καὶ οἱ Λειτουργίες σου εἶναι ἔνα τίποτα χωρὶς τὴν ταπείνωση. Νὰ ζητᾶτε ταπείνωση. Νὰ λέτε. “Παναγία μου, δὲν εῖμαι ταπεινός. Δὲν τὰ κατάφερα πάλι”! Εἶναι δεδομένο ὅτι θὰ ἔχομε

ἀποτυχίες. Τὸ γιατί καὶ οἱ ἐνοχές, εἶναι διπλὸς σατανᾶς. Καταλάβατε; “Οταν ζητοῦμε νὰ μᾶς δώσει ὁ Θεὸς ταπείνωση, εἶναι ως νὰ Τοῦ λέμε· “Χριστέ μου, ἐγὼ ἔχω αὐτὸ τὸ χάλι, τὸ ἐγωιστικό. Σὲ παρακαλῶ, στεῖλε μου Ἐσύ, μὲ τὴ σοφία, τὴν πανσοφία ποὺ ἔχεις, ἀφορμὲς ταπεινώσεως”! Ὁ Θεὸς ξέρει. Μὴ γυρεύουμε ἐμεῖς νὰ μεταμορφώσουμε τὴν ταπείνωση σὲ ὑποκρισία, σὲ φαρισαϊσμό. Καταλάβατε τί λέω; Νὰ ἀφήσουμε μὲ ἀπλότητα τὸν Θεὸν νὰ μᾶς στείλει εὐκαιρίες μετανοίας, εὐκαιρίες προσευχῆς, εὐκαιρίες ταπεινώσεως...».

«Τώρα κλαίω ὅποτε θέλω»

Εγὼ εἶχα λέπρα καὶ ἔγινα καλά. Ἔγινα καὶ παπᾶς. Ὁ παπᾶς, εἶναι κάτι μεγάλο... πολὺ μεγάλο. Άλλα, γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔβλεπα, εἶπα. “Πάτερ Εὐμένιε, πλανήθηκες”! Καὶ ἔπεισα τὸν ἑαυτό μου γιὰ κάποια χρόνια ὅτι εἶμαι πλανεμένος. Εἶχε κοιμηθεῖ πλέον καὶ ὁ Γέρο Νικηφόρος καὶ ἔπεσε στὰ χέρια μου τὸ βιβλίο τοῦ ἀγίου Ἰσαάκ, Τὰ Ἀσκητικά. Καὶ ὅταν διάβασα..., καὶ ἀρχισε νὰ γελάει ἐκείνη τὴν ὥρα. Μὰ κάτι γέλια, χάχανα ἥταν... Κατάλαβα ὅτι δὲν εἶμαι πλανεμένος. Γι’ αὐτὸ καὶ δὲν κοιμήθηκα τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες καὶ δὲν ἔφαγα τίποτα. Διότι αὐτὰ ποὺ ζοῦσα τὰ ἔγραφε μέσα».

«Αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι ώραια δάκρυα!»

Δηλαδὴ τί ζοῦσες, Γέροντα»; «Τί νὰ σοῦ πῶ», μοῦ λέει. «Γιὰ παράδειγμα, εἶχα ἔνα καιρὸ δάκρυα, πολλὰ δάκρυα, ἀνεξέλεγκτα δάκρυα, πικρὰ δάκρυα, καυστικὰ δάκρυα. Ὁχι μόνο στὴν καρδιά μου. Τὰ δάκρυα ἥτανε καυστικὰ καὶ τὴν καθαρίζανε σιγά-σιγά, ἀλλά, ἀκόμα καὶ στὸ πρόσωπο. Νόμιζα ὅτι δὲν εἶναι δάκρυα, ὅτι εἶναι κανένα φάρμακο, τὸ ὅποιο καθαρίζει ἐδῶ τὶς παρειές μου, τὸ πρόσωπό μου. Αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι καθαρτικά, ἀλλὰ δὲν ἀντέχονται γιὰ πολλὰ χρόνια. Καὶ λέει ὁ ἄγιος Ἰσαάκ ὅτι αὐτὰ τὰ πρῶτα δάκρυα τῆς μετανοίας εἶναι τὰ δάκρυα τὰ καθαρτικά, τὰ ὅποια δὲν ἐπιτρέπει πολλὰ χρόνια ὁ

Θεός, γιατί δὲν τὰ ἀντέχει ἡ ἀνθρώπινη φύση περισσότερο ἀπὸ δύο μὲδυόμιση χρόνια». «Ἐσένα πόσα σοῦ πῆρε», τοῦ λέω; «Δύο χρόνια μοῦ πῆρε. Μετὰ σταματήσανε αὐτά. Τώρα κλαίω ὅποτε θέλω. Τώρα κλαίω ὅποτε θέλω». «὾οποτε θέλεις»; «Ναί! Αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι ώραια δάκρυα, εἶναι ώραια δάκρυα, εἶναι εὐφραντικά, εἶναι βιταμινοῦχα. Καὶ γιὰ τὸ σῶμα καὶ γιὰ τὴν ψυχή. Ὄλα καθαρίζουνε, ὅλα καθαρίζουνε μὲ αὐτὰ τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια πλέον εἶναι φωτιστικά». Τοῦ λέω, «τὸ λέει καὶ αὐτὸ ὁ ἄγιος Ἰσαάκ»; «Φαίνεται δὲν διάβασες καλά, γιὰ νὰ μὴν τὸ ξέρεις»; Καὶ λέω, κοίτα τί ἀνθρωποι ζούσανε δίπλα μας! Μέσα στὴν Ἀθήνα. Οἱ ὅποιοι, ζούσανε τί; Τὴν ἀσκητικὴ τοῦ ἀγίου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου. Πρῶτα τὰ ἔζησε καὶ μετὰ τὰ διάβασε. Ἐμεῖς τὰ διαβάζουμε, τὰ ξαναδιαβάζουμε, τὰ λέμε καὶ τὰ ξαναλέμε χωρὶς νὰ τὰ ζοῦμε. Θυμᾶμαι, ποὺ μοῦ εἶπε καὶ ἡ Γερόντισσα τῆς Σουρωτῆς, ἡ Φιλοθέη, μιὰ φορὰ ποὺ συναντηθήκαμε, ἡ ὅποια καὶ αὐτὴ γράφει καὶ ἐκδίδει συνεχῶς βιβλία γιὰ τὸν Γέροντά της, τὸν ἄγιο Παΐσιο. «Ἄχ, Δεσπότη μου, διάβασα ἓνα κείμενό σου γιὰ τὸν ἄγιο Παΐσιο καὶ μοῦ ἀρεσε πολύ». Κι ἀφοῦ μὲ παίνεψε, μοῦ λέει στὸ τέλος. «Αὐτοὶ ζήσανε τὴν πνευματικὴ ζωή, ἄγιε Μόρφου, ἐμεῖς μόνο γράφουμε καὶ μιλοῦμε γι' αὐτήν»!

Ἡ κατάκριση

Ο Γέροντας καλλιεργοῦσε συνεχῶς τὸ ταπεινὸ φρόνημα καὶ πρόσεχε τὴν κάθε λεπτομέρεια, οὕτως ὥστε νὰ μὴν διολισθήσει στὴν κατάκριση. Δὲν ἐπέτρεπε νὰ κρίνουμε κανέναν καὶ τίποτα! Γιὰ παράδειγμα, ἀν λέγαμε ἀκόμα καὶ καλοπροαίρετα, ὅτι ὁ Κώστας εἶναι καλός, ἀλλὰ εἶναι φαλακρός, θὰ ἔλεγε ἀμέσως. «Ωραία ἡ φαλάκρα, ώραιά ἡ φαλάκρα!» Καὶ μᾶς ἔλεγε συχνά. «Ὦποιος κατακρίνει, νὰ περιμένει σαρκικὸ πειρασμό. Ἄν δὲν ἔλθει σαρκικὸς πειρασμός, σημαίνει τὸν ἐγκατέλειψε τελείως ὁ Θεός». Ἐπέμενε νὰ προσέχουμε τὸν νοῦ μας. Μὲ συμβούλευε. «Νὰ παρακολουθεῖ ὁ νοῦς πότε κατέκρινες, εἴτε ἐσωτερικά, εἴτε ἐξωτερικά. Κι ἀν τὸ ἔκανες, ἀμέσως νὰ λές. «Συγχώρα με, Χριστέ μου»! Αμέσως. Γρήγορο νοῦ. Ὁχι τεμπέλικο νοῦ. Ὁχι δικαιολογίες. Νὰ βλέπεις ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα τὴν ἀμαρτία ποὺ

κινεῖται μέσα σου. Είτε ώς λογισμό, είτε ώς ἐπιθυμία. Καὶ ἀμέσως νὰ μετανοεῖς».

Θυμᾶμαι, πήγαμε στὸ Λονδίνο γιὰ νὰ δοῦμε τὸν ὄσιο Σωφρόνιο τοῦ Ἐσσεξ. Ἔγώ, σπουδαγμένος δικηγόρος, ἡμουν πάντα ἔτοιμος νὰ κρίνω τὰ πάντα, νὰ ψηλαφήσω τὰ πάντα. Ἐβλεπα τὸ Λονδίνο. Καταχνιά. Ἐλεγα: «Παναγία μου, αὐτὸ τὸ Λονδίνο, ὅλο ὄμιχλη. Πῶς ἥλθαν ἐδῶ οἱ Κύπριοι νὰ ζήσουν; Καταχνιά, καλέ». «Ωραῖο τὸ Λονδίνο, ωραῖο τὸ Λονδίνο, ωραῖο τὸ Λονδίνο», ἔλεγε ὁ Γέροντας. Ποὺ νὰ τολμήσω ἐγὼ νὰ ξαναπῶ ὅτι ἔχει καταχνιά. «Ψυχροί, αὐτοὶ οἱ Ἑγγλέζοι ποὺ εἶναι, ρὲ Γέροντα, ψυχροί! Τοὺς ἐπηρέασε τὸ κλίμα». «Ωραῖοι οἱ Ἑγγλέζοι, ωραῖοι οἱ Ἑγγλέζοι, ωραῖοι οἱ Ἑγγλέζοι. Τί ωραῖοι ποὺ εἶναι οἱ Ἑγγλέζοι! Μ’ ἀρέσει νὰ εἴμαι στὴν Ἀγγλία. Τί ωραία ποὺ εἶναι ἡ Ἀγγλία». Ποὺ τολμοῦσα νὰ πῶ ξανὰ γιὰ τοὺς Ἑγγλέζους;

«Τὶ ωραῖος ὁ καύσωνας, Χριστέ μου!»

Μιὰ ἄλλη φορά, ἡμασταν στὸ Λοιμωδῶν, κι ἔτοιμαζόμασταν νὰ κάνουμε Ἄκολουθία. Ἐνῶ ἥταν μήνας Σεπτέμβρης, εἶχε μεγάλο καύσωνα. Ἔγώ, ἄρχισα νὰ γκρινιάζω καὶ νὰ λέω, «οὕφ, πολὺ ζέστη, πολὺς καύσωνας, Γέροντα, πά, πά, πά... Σεπτέμβρη καιρό, λές καὶ εἶναι Κύπρος. Πῶς ἥλθε ἐδῶ ὁ καιρὸς στὴν Ἀθήνα ἔτσι; Καύσωνας, πολὺς καύσωνας!»! Κι ἀρχίζει ὁ Γέροντας νὰ γελᾶ γιὰ πολλὴ ὥρα. Καὶ τοῦ λέω, «Τί γελᾶς»; «Μωρέ, ωραῖος καύσωνας, ωραῖος ὁ καύσωνας, ωραῖος ὁ καύσωνας... Τί ωραῖος καύσωνας! Πόσο ἀναγκαῖος εἶναι ὁ καύσωνας! Όλα χρειάζονται. Τί ωραῖος ὁ καύσωνας! Χριστέ μου, ὅτι θέλεις Ἐσύ. Καύσωνα, καύσωνα, λιοπύρι, λιοπύρι, βροχές, βροχές! Ωραῖος ὁ καύσωνας». Τοῦ λέω· «Λές συνεχῶς ωραῖο τὸ ἔνα, ωραῖο τὸ ἄλλο, ωραῖος ὁ καύσωνας...». Καὶ μοῦ λέει· «Ξέρεις, ἔχει συνηθίσει τὸ μυαλό σου νὰ κρίνει. Ἀμα θὲς νὰ σταματήσεις νὰ κρίνεις, ξεκινᾶς νὰ μὴν κρίνεις τὰ κακά. Ἀμα ἀρχίσεις ἔτσι, τὸ ἔνα σοῦ μυρίζει τὸ ἄλλο σοῦ βρωμᾶ, τὸ ἄλλο σὲ δυσκολεύει, μετὰ θὰ μὲ κατακρίνεις κι ἐμένα. Θὰ συνηθίσει ὁ νοῦς, παιδί μου. Γι’ αὐτό, συνεχῶς βλέπε τὴν ωραία πλευρὰ

τῶν πραγμάτων». Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο αὐτὸς ὁ ἄγιος ἄνθρωπος σοῦ μάθαινε τὸ ἀκατάκριτο, νὰ μὴν κρίνεις κανέναν καὶ κανένα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ δὲν σοῦ ἀρέσουν.

«Ἄγιο θὰ τὸν κάνει ὁ Θεὸς ὅταν πεθάνει»

Ἐπίσης, δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ παινεύουμε τοὺς ζωντανούς. Νὰ λέω, τί καλὸς παπᾶς ποὺ εἶναι ὁ τάδε ἢ ὁ δεῖνα ἰερέας. «὾χι, καλὸς εἶναι, ἀλλὰ ὅχι πολὺ καλός», ἔλεγε. Ἐνῶ τοῦ ἄρεσε νὰ βλέπουμε τὰ θετικά, δὲν τοῦ ἄρεσε τὸ παίνεμα. Τὸ θεωροῦσε ἀρχὴ κατάκρισης καὶ ἀπροσεξία. Δηλαδή, ἀν τοῦ ἔλεγες, «ἄγιος ἄνθρωπος ὁ Πορφύριος», σοῦ θύμωνε. «Καλά. Δὲν εἶπα, Γέροντα, ὅτι εἶναι κακός. Εἶπα ὅτι εἶναι ἄγιος». «Εἶναι ἔνας καλὸς παπᾶς», σοῦ ἔλεγε. «Ἄγιο θὰ τὸν κάνει ὁ Θεὸς ὅταν πεθάνει. Ἐμεῖς, γιατί νὰ μποῦμε στὴν κρίση τοῦ Θεοῦ νὰ κρίνουμε ὅτι εἶναι ἄγιος»; Αὐτὴ ἡταν ἡ ἀκρίβεια τοῦ λόγου ποὺ εἶχε ὁ Γέροντας Εὐμένιος. «Ἀμα συνηθίσεις νὰ κρίνεις τὰ καλά, μετὰ θὰ ἀρχίσεις νὰ λές καὶ γιὰ τὰ κακὰ τοῦ ἄλλου». Ἐνα μάθημα τὸ ὅποιο δὲν τὸ ἔμαθα ἀκόμα, παρόλο ποὺ εἶχα ἐξομολόγο τέτοιο ἀκατάκριτο Γέροντα.

«Σὲ εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἔφερες αὐτὴ τὴ βρυσομάνα τῆς Κρήτης καὶ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος»

Θυμᾶμαι, τὴν ἴδια χρονιὰ ποὺ γνώρισα τὸν Γέροντα, ἥδη ἐπισκεπτόμουν καὶ τὸν ὄσιο Πορφύριο στὸν Ὦρωπό. Σὲ μία ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις μου στὸν ὄσιο, γυρίζει καὶ μοῦ λέει· «Μωρέ, πολὺ εὔνοημένος εἶσαι ἀπὸ τὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ ἀδικήθηκα». «Κύριε ἐλέησον, ἐσὺ ἀδικήθηκες», τοῦ εἶπα, «ποὺ σοῦ ἔδωσε τόσα χαρίσματα ἀπὸ παιδί»; «Ἐσὺ ἔχεις δύο βρύσες νὰ πίνεις νερό, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιά. Ἐχεις δύο Πνευματικούς, ἐνα τὸν Ἰάκωβο στὴν Εῦβοια καὶ ἐνα κάτω, καὶ ἐγὼ νὰ μὴν ἔχω κανέναν». Τοῦ λέω· «Τί νὰ κάνουμε; Θέλεις κανέναν νὰ ῥθεῖ ἐδῶ»; «Ναί! Θέλω νὰ κανονίσεις, νὰ μοῦ φέρεις ἐναν ἀπὸ τοὺς δύο, νὰ ἐξομολογηθῶ. Δὲν ἔχω, παιδί μου, ἄνθρωπο»! «Γέροντα, τόσος κόσμος ἔρχεται κοντά σου. Εἶσαι ὁ πρύτανης τῶν

Γερόντων». «Εἶμαι! Δὲν εἶπε, «δὲν εἶμαι». Ποῦ νὰ πεῖς τοῦ Γέροντα Εὐμένιου, εἶσαι ὁ πρύτανης τῶν Γερόντων. Κινδύνευες μὲ ἀποκεφαλισμό! Ένω ὁ Γέρο Πορφύριος εἶπε· «Εἶμαι, ἀλλὰ θέλω καὶ ἐγὼ ἔναν ἄνθρωπο νὰ μιλᾶ τὴ γλῶσσα μου, ρὲ Ὄμηρε. Νὰ μοῦ φέρεις ἔναν ἄνθρωπο!» Τοῦ λέω· «Κοίταξε. Ο Ἰάκωβος εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔρθει. Ἐχει βηματοδότη, εἶναι ἄρρωστος, δὲν μπορεῖ. Ἀλλά, τοῦ λέω, ὁ Εὐμένιος εἶναι πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του, εἶναι καὶ νέος, ἀλλὰ θὰ δεχτεῖ»; «Ἐσὺ πές Πάω ἐγὼ στὸν Γέροντα Εὐμένιο καὶ τοῦ λέω· «Γέροντα, μοῦ εἶπε ὁ Γέρο Πορφύριος, ὅτι θέλει νὰ ἔξομολογηθεῖ». «Ἐ!, ποιός θὰ ἔξομολογήσει τὸν Πορφύριο»; «Ἐσύ, μοῦ εἶπε». «Φρόντισε ἐσὺ ἔνα αὐτοκίνητο νὰ φέρεις καὶ μετὰ τὴ Λειτουργία τῆς Κυριακῆς, θὰ φύγουμε ἀμέσως γιὰ τὸν γέρο Πορφύριο».

Πᾶμε, λοιπόν, τὴν Κυριακὴ στὸν ἄγιο Πορφύριο καὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπλότητα ὁ Γέροντας μπῆκε μέσα στὸ κελλί του καὶ τὸν ἔξομολόγησε. Τί εἴπανε δὲν ξέρω. Βγῆκε ἔξω κι εἰδαμε ἔνα Γέρο Εὐμένιο «πυρίμορφο!» Τὸ πρόσωπό του ἦταν σὰν τὴ φωτιά. Ἐξέπεμπε τῆς φωτιᾶς τὸ φῶς. Ἐμοιαζε μὲ τὸν Μωυσῆ, ποὺ ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ Ὄρος Σινᾶ κρατώντας τὶς Δέκα Ἐντολές, ἦταν τόσο λαμπερὸ τὸ πρόσωπό του, ποὺ οἱ Ἐβραῖοι τοῦ ἔβαλαν ἔνα μαντήλι μπροστά του γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὸν βλέπουν, γιατὶ τοὺς τύφλωνε ἡ λάμψη ποὺ ἔξεπεμπε. Ἐτσι αἰσθανθήκαμε βλέποντας τὸν Γέροντα ἐκείνη τὴν εὐλογημένη ἡμέρα. Τὸ μόνο ποὺ εἶπε, «ἔλα ἐσύ». Πῆγα κοντά του. «Τί χτίζουν ἐδῶ»; Τοῦ λέω, «χτίζουν ἡσυχαστήριο». «Χρήματα θὰ θέλει», μοῦ λέει. Βλέπετε ἀπλότητα. Χτίζει ὁ ἄλλος, τί θέλει; Χρήματα θέλει νὰ χτίσει. Καὶ βάζει τὸ χέρι του, κι ὅσα εἶχε μέσα στὴν τσέπη του, ψιλά, χοντρὰ μοῦ τὰ ἔδωσε. «Πάρ’ τα καὶ δός του τα». Καὶ μόλις τὰ πῆγα ἐκεῖ στὸ κρεββατάκι τοῦ ἀγίου Πορφυρίου, μοῦ λέει: «Σὲ εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἔφερες αὐτὴ τὴ βρυσομάνα τῆς Κρήτης καὶ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καὶ ἐγὼ νὰ ξεδιψάσω. Καὶ μοῦ εἶπε καὶ κάτι ἄλλα προσωπικά»

Νὰ ζητᾶμε τοῦ Χριστοῦ μεγάλα καὶ ώραῖα πράγματα

Ο Γέρο Εύμενιος συμβούλευε ὅτι πρέπει συνεχῶς νὰ ζητοῦμε τοῦ Χριστοῦ μεγάλα καὶ ώραῖα πράγματα. Μοῦ ἔλεγε· «Μέχρι νὰ βγεῖ ἡ ψυχή σου ἀπὸ τὸ σῶμα σου, νὰ προσεύχεσαι· “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, δώρησέ μου πραότητα, ταπείνωση καὶ ἀπλότητα”». Ἐπέμενε πολὺ σ' αὐτὰ τὰ τρία. Στὴν πραότητα, τὴν ταπείνωση καὶ τὴν ἀπλότητα. Ἐπίσης, μᾶς ἔλεγε· «Ἐὰν ἔλθει ἀδικία, συκοφαντία ἢ ἀρρώστεια ἐπάνω σου, ἀπὸ τὴν χαρά σου νὰ πέσεις κάτω». Αὐτὸ τὸ ἐπραξεῖ ὁ ἴδιος, ἀφοῦ, ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι ἔχει λέπρα, ἀπὸ τὴν χαρά του ἐπεσε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Κι ὁ λόγος; Ὁπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, «μεγάλη ἀρρώστεια, μεγάλος σταυρός. Μεγάλος σταυρός, μεγάλη ἀνάσταση». Καὶ κάτι τελευταῖο πολὺ σημαντικό, ποὺ μᾶς ἔλεγε ὁ Γέροντας συχνά: «Γιὰ νὰ μὴν ἀλλάζω καὶ νὰ ἔχω συνέχεια τὰ ἴδια λάθη, ὁπωσδήποτε Σὲ θέλω Χριστέ μου, ἀλλὰ Σὲ θέλω λίγο. Θέλω νὰ Σὲ θέλω πιὸ πολύ».

Ἀ δελφοί μου, ἀσχοληθεῖτε κι ἐσεῖς μὲ τὰ θέλω σας. Παρακολουθεῖτε τὶς ἐπιθυμίες σας, ὥστε νὰ εἴναι κατὰ Θεόν, ἐνῷ πολεμεῖτε τὰ ἀμαρτωλὰ καὶ ἐμπαθή σας θελήματα. Μὴ δικαιολογεῖτε τὰ πάθη σας. Πολεμεῖστε τα μὲ τὸ παντοδύναμο ὄνομα τοῦ Χριστοῦ: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». «Ὑπεραγία Θεοτόκε, βοήθει μοι. Σκέπε ἡμᾶς. Σῶσον ἡμᾶς». «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ Εὔμενιε, βοήθησόν με». Ἐτσι ἀλλάζει ὁ ἄνθρωπος: Μὲ τὶς πρεσβεῖες τῶν ἀγίων, τὴν ἐπίμονη προσευχή, τὸν συνεπὴ πνευματικὸ ἀγώνα, τὴ μετάνοια, ποὺ ἐλκύουν τὴ σωστικὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ.

**Εὐχέτης πρὸς Κύριον
† Ο Μόρφου Νεόφυτος**

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕСПЕРИΝῷ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἵστωμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἀγίου.

Τίμιος β'. Ότε ἐκ τοῦ ξύλου.

Μένος τοῦ ἔχθροῦ καταβαλών, διὰ πολιτείας ἀνδρείας, καὶ μετανοίας θερμῆς, ὅσιε Εὐμένιε, Κρήτης καλλώπισμα, πρὸς τὰ ἄνω ἐχώρησας, σκηνώματα ἐνθα, θεῖος Νικηφόρος σε, ἀπεξεδέχετο, φῶτερ καιομένη καρδίᾳ, ἐν λεπροκομείῳ τὸ πάλαι, ἄριστα ἐπ' ἔτη διηκόνησας.

Πλάνου τὰς ἐνέδρας ἐκφυγῶν, διὰ ταπεινώσεως θείας, νυμφαγωγὸς τῶν πιστῶν, ὥφθης ἀπλανέστατος, μακαριώτατε, ἐν ὁσίοις Εὐμένιε· διὸ ταῖς εὐχαῖς σου, πόλιν πρὸς τὴν μένουσαν, ἔχειραγώγησας, πλήθη Ὁρθοδόξων διψώντων, ἀφραστὸν Θεοῦ συνουσίαν, καὶ τὴν ύπερ νοῦν μακαριότητα.

Λέπραν ὑπομείνας τῆς σαρκός, καὶ καθαρισθεὶς τὴν καρδίαν, καὶ τῷ νοΐ φωτισθείς, θείων ἐπιλάμψεων, σκεῦος πολύτιμον, καθωράθης καὶ ἔσοπτρον, Θεοῦ εὐμενείας, πάτερ ἀκηλίδωτον, καὶ καθαρώτατον· ὅθεν θεοπνεύστως ἐλάλεις, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν καθωδήγεις, Ἐκκλησίας πλήρωμα Εὐμένιε.

Ωσου τῆς ἀπλότητος κλεινέ, ἄστεως κλεινοῦ εὐεργέτα, σημειοφόρε ποιμήν, ὁ τοῦ θείου γέλωτος, δι' οὗ Εὐμένιε, ἐξεγέλας τὸν δράκοντα, χαρὰν δ' ἐχαρίζου, πίστει καὶ ἀπλότητι, τοῖς προσιοῦσί σοι· ὡς σου τῶν πολλῶν θαυμασίων, ἀπερ μυστικῶς ἐπετέλεις, κρείττονι δυνάμει δυναμούμενος.

Δόξα. Ἡχος β'.

Κλέος τῶν Ἀθηνῶν τιμήσωμεν, Ἐκκλησίας δὲ Χριστοῦ, σημειοφόρον ἐν ὁσίοις, καὶ ποιμένα τὸν καλόν, τοῦ δυσμενοῦς καθαιρέτην, ταπεινώσεως τὸν ἔμπλεων, καὶ τῆς εὐάνδρου Κρήτης τὸ καύχημα, εὐμενείας θεϊκῆς, τὸ καθαρώτατον ἔσοπτρον, Εὐμένιον σαλόν, ἀσκητὴν φρονιμώτατον.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ προσόμοια.

῾Ηχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ρῦσαι ἀπὸ ἐχθροῦ, ἡμᾶς δυσμενεστάτου, Εὐμένιε θεόφρον, εὐχαῖς σου διαπύροις, Χριστῷ τῷ ἐλεήμονι.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Cώματος καὶ ψυχῆς, ιάματα παρέχεις, καὶ πόνους ἀπελαύνεις, εὐχαῖς σου θεοδέκτοις, Εὐμένιε θειότατε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὄσίου αὐτοῦ.

Ἐσοπτρον καθαρόν, Θεοῦ τῆς εὐμενείας, ἐδείχθης φερωνύμως, Εὐμένιε· διόπερ, τὴν μνήμην σου γεραίρομεν.

Δόξα. Τριαδικόν. Ὄμοιον.

Ἐνα σε προσκυνῶ, ὁμοῦ καὶ μεγαλύνω, ἀπαύστως ἐν καρδίᾳ, Θεὲ δεδοξασμένε, τρισὶν ἐν ὑποστάσεσι.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον καὶ τὸ ἔξῆς.

Ἀπολυτίκιον.

Ὕχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείᾳ χάριτι, καὶ εὐμενείᾳ, φλὸξ εἰσῆλθέ σου, ἐν τῇ καρδίᾳ, πυρπολοῦσά σε θεόφρον Εύμένιε, καὶ καταθέλγουσα· ὅθεν ἔχώρησας, πρὸς βιοτὴν μοναζόντων ἰσάγγελον· ἀλλὰ πρέσβευε Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν πίστει σε, καὶ πόθῳ ἀνυμνούντων παναοίδιμε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῇς ἑορτῆς.

Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογοῦμεν τὴν α' στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα,
ιστῶμεν στίχους ζ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἄγίου.

΄Ηχος δ'. Ο ἐξ ὑψίστου κληθείς.

Της εὐμενείας Θεοῦ ιερωτάτη, εἰκὼν ἀναδέδειξαι θεῖε Εὔμενιε, παρακαλῶν τὰ τεκνία σου, τῇ παρακλήσει, ἢ παρεκέκλησο ἀξιάγαστε· ὅθεν οἱ Ὁρθόδοξοι ἐν πίστει ἔσπευδον, τὴν δεξιάν σου ἀσπάσασθαι, καὶ ὑποθήκας, λαβεῖν ἐκ στόματος θεοπνεύστου σου, καὶ ἰαθῆναι τῇ πρεσβείᾳ σου, ἐκ παθῶν δυσιάτων τοῦ σώματος, καὶ ψυχῆς νοσημάτων, καὶ σωθῆναι ἐκ τοῦ δράκοντος.

Μετ' εὐμενείας πιστοὺς διαποιμάνας, ὅσιε Εὔμενιε Κρητῶν τὸ καύχημα, καὶ οὐρανίοις χαρίσμασι, διακονήσας, πατέρων πάλαι ὥφθης ἵσότιμος· ὅθεν σου τὸ ὄνομα λαμπρῶς δεδόξασται, ἡ δὲ παγγέραστος μνήμη σου, ἀξιοχρέως, ὑπ' Ὁρθοδόξων τιμᾶται ἄσμασι, καὶ ἐγκωμίοις μεγαλύνεται· εὐλαβῶς γὰρ Θεὸν ἐν τε λόγοις σου, καὶ θαυμάτων τῷ πλήθει, ἐν τῷ βίῳ σου ἐδόξασας.

Μεγαλονήσου προστάτην τε καὶ στῦλον, ὅμνοις εὐφημήσωμεν, καὶ μακαρίσωμεν, τὸν ἐκ παιδὸς ἀγαπήσαντα, Θεὸν τὸν μέγαν, καὶ μοναζόντων βίον ἐλόμενον, ὅσιον Εὔμενιον κρήνην ἀείρόον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, καὶ δεομένων, τὸν συμπαθέστατον ἀντιλήπτορα, τὴν Ἐκκλησίαν τὸν κοσμήσαντα, ἀσεβείας τὴν πλάνην ἐλέγξαντα, καὶ ψυχὰς Ὁρθοδόξων, εἰς Χριστὸν χειραγωγήσαντα.

Ἐν παρόησίᾳ Χριστὸν καθικετεύεις, ύπερ τῶν τεκνίων σου καὶ κόσμου ἄπαντος, καὶ ιατρεύεις νοσήματα, καὶ ἀλγηδόνας, τῶν προστρεχόντων τῇ μεσιτείᾳ σου, ὅσιε Εὐμένιε ποιμὴν ἀπλούστατε· καὶ γὰρ τοῦ Πνεύματος ἔμπλεως, ἐναπεδείχθης· ὅθεν ψυχάς τε ἡμῶν καὶ σώματα, χάριτος θείας πάτερ πλήρωσον, ὥσπερ πάλαι ὑδάτων πρεσβείαις σου, Μαραθῶνος τὴν λίμνην, Άθηναίων ἐγκαλλώπισμα.

Τῆς λευχαιμίας ἀπήλλαξας παιδίον, εὐχῇ θεοδέκτῳ σου καὶ εὐλογίᾳ σου, μαθὼν αὐτοῦ τὴν ἀσθένειαν, τὴν βαρυτάτην, καὶ γεννητόρων λύπην τὴν ἀμετρον, ὅσιε Εὐμένιε πάτερ φιλεύσπλαγχνε, τῆς μακαρίας ἀπλότητος, κανὼν καὶ τύπε, ἀοργησίας λαμπρὸν ὑπόδειγμα, τῆς ψυχῆς σημειοφόρε παναοίδιμε, διδαχῆς θεοπνεύστου ἀνάπλεε, βιοτῆς ἰσαγγέλου, ἀριστεῦ θεομακάριστε.

Ικετευόντων δεήσεις μὴ παρίδῃς, πρὸ θείας εἰκόνος σου καὶ λιταζόντων σε, θαυματοβρύτα Εὐμένιε· καὶ γὰρ θεόθεν, δαψιλεστάτην χάριν ἀπείληφας, νόσους τε καὶ τραύματα ἵσθαι σώματος, καὶ ἀρέωστήματα, θανατηφόρα, καὶ ἀπελαύνειν τὸν μιαρώτατον, ἐκ πιστευόντων καὶ παγκάκιστον, καὶ εἱρήνην δωρεῖσθαι τὴν κρείττονα, εὐμενείας Κυρίου, θεοφόρε ὁ ἐπώνυμος.

Δόξα. Ἡχος πλ. δ'.

Ἀθηνῶν τε τῶν κλεινῶν, τὸ κλέος εὐφημήσωμεν, καὶ μεγαλονήσου Κρήτης, τὸν μεγαλόπνουν προστάτην· καὶ γὰρ ἐν βίῳ ἐπὶ γῆς, τὸν Χριστὸν ἐδόξασε, καὶ τὴν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν ἐκόσμησε, τρόποις τοῖς σαλοῖς, τὴν ματαιότητα ἐλέγχων· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, ἐν παρόησίᾳ ἰκετεύει, Χριστὸν τὸν Θεόν, ύπερ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν, **τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.**

Σοφίας Σειρὰχ τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. δ', 20-28).

Τέκνον, συντήρησον καιρὸν καὶ φύλαξαι ἀπὸ πονηροῦ, καὶ περὶ τῆς ψυχῆς σου μὴ αἰσχυνθῆς· ἔστι γὰρ αἰσχύνη ἐπάγουσα ἀμαρτίαν, καὶ ἔστιν αἰσχύνη δόξα καὶ χάρις. Μὴ λάβῃς πρόσωπον κατὰ τῆς ψυχῆς σου, καὶ μὴ ἐντραπῆς εἰς πτῶσιν σου. Μὴ κωλύσῃς λόγον ἐν καιρῷ σωτηρίας· ἐν γὰρ λόγῳ γνωσθήσεται σοφία, καὶ παιδεία ἐν ρήματι γλώσσης. Μὴ ἀντίλεγε τῇ ἀληθείᾳ, καὶ περὶ τῆς ἀπαιδευσίας σου ἐντράπηθι. Μὴ αἰσχυνθῆς ὅμολογῆσαι ἐφ' ἀμαρτίαις σου, καὶ μὴ βιάζου ῥοῦν ποταμοῦ. Καὶ μὴ ὑποστρώσῃς σεαυτὸν ἀνθρώπῳ μωρῷ, καὶ μὴ λάβῃς πρόσωπον δυνάστου. Ἔως τοῦ θανάτου ἀγώνισαι περὶ τῆς ἀληθείας, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ', 13-18).

Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητός, ὃς εἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἡ χρυσίου καὶ ἀργυρίου, θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ ἔστι λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάξεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἔστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἔστι. Μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα· ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαί, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ· ξύλον ζωῆς ἔστι πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ' αὐτὴν ως ἐπὶ Κύριον ἀσφαλής.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ', 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὄφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξιδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριψις· οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἐαυτοῦ. Ως χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ως ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς ἀναλάμψουσι καὶ ως σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εις τὴν λιτήν, ἰδιόμελα.

῾Ηχος α'.

Εύμενείας Θεοῦ τιμῶμέν σε φερώνυμε, εὐεργέτα μέγα τῆς οἰκουμένης· καὶ γὰρ
ιάσεις ψυχῶν, καὶ σωμάτων παρέχεις, τοῖς ἐκ πίστεως τὴν μνήμην σου τιμῶσιν·
ὅθεν σε Εύμενιε ἀοίδιμε, θεῖον πρεσβευτὴν τῇ Τριάδι, κεκτημένοι σε σωζόμεθα.

῾Ηχος γ'.

Γέλωτι ἐμφρόνῳ σου ἐξεγέλας, καὶ ἐνίκας τὸν ἔχθρὸν τὸν παγκάκιστον, καὶ
ἐπιεικείᾳ μεγάλῃ, τοὺς πιστοὺς πεφορτισμένους ἀνέπαυες· δέχου οὖν καὶ ἡμῶν,
θεοφόρε Εύμενιε, τῶν τὴν πρεσβείαν σου ζητούντων, χειλέων τὴν αἴνεσιν.

῾Ηχος δ'.

Τῇ ιλαρότητι τῇ σῇ καὶ ἀπλότητι, θεοφόρε Εύμενιε, τὴν Ἐκκλησίαν ἐφαίδρυνας,
σημείοις δὲ καὶ λόγοις, τῷ τοῦ Κυρίου λαῷ διηκόνησας· ὅθεν καὶ ἡμεῖς, τὴν
φωταυγὴν σου μνήμην ἑορτάζομεν, τὰς διαπύρους σου εὐχάς, πρὸς τὴν Τριάδα
ἐξαιτούμενοι.

῾Ηχος βαρύς.

Μένος ἐκφυγῶν τοῦ ἀνθρωποκτόνου, παμμακάριστε Εύμενιε, τῆς σωτηρίας τὴν
τρίβον ἥνυσσας, τὰς πλεκτάνας τοῦ ἔχθροῦ διαλύσας· ὅθεν ἐν Βασιλείᾳ οὐρανῶν,
ἐκτενῶς τὸν Θεὸν ἱκετεύεις, εἰς τὸ φωτίσαι καὶ σῶσαι, θεοφόρε τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα.῾Ηχος πλ. β'.

Δυσμενεστάτου ὑπ’ ἔχθροῦ, ἐν νεότητι δεινῶς ἐτρώθης, θεοφόρε Εύμενιε, καὶ
ταπείνωσιν ἀγίαν κατέμαθες· ὅθεν καὶ ἀγώνων πνευματικῶν, νικηφόρος ἐξῆλθες,
καὶ μυριάσι πιστῶν, εὐμενῶς διηκόνησας. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, σὺν Νικηφόρῳ τῷ
όσιῳ, τὴν Τριάδα ἱκετεύετε θερμῶς, τοῦ ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

**Εἰς τὸν στίχον,
”Ηχος πλ. α’. Χαίροις, ἀσκητικῶν.**

Χαίροις, τῆς εὐμενείας Θεοῦ, ὁ ἰερώτατος καὶ θεῖος ἐπώνυμος, πιστῶν δὲ ὁ ἀντιλήπτωρ, καὶ ταχινὸς ἰατρός, Ἀθηναίων νέον ἐγκαλλάπισμα, Κρητῶν νήσου καύχημα, Νικηφόρου ὁ σύναθλος, λεπροῦ ὄσίου, ὁ ἐσχάτοις ἐν ἔτεσι, θεοδίδακτος, Ὁρθοδόξων διδάσκαλος, κόσμου παντὸς τὸ κόσμημα, πατέρων ἀκρώρεια, καὶ ἱερέων Ὅψιστου, τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροθίνιον, Εὐμένιε θεῖε, ὁ ποιμάνας θεαρέστως, Χριστοῦ τὰ πρόβατα.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Νήσου τῆς τῶν Κρητῶν καλλονή, τῆς τε εὐάνδρου καὶ πιστῆς ἀναδέδειξαι, Εὐμένιε θεοφόρε, διὰ σεμνῆς βιοτῆς, παλαιῶν πατέρων ἴσοστάσιε, πατὴρ συμπαθέστατος, εὐλογίας ἀνάπλεως, εἰκὼν τιμία, τῆς ἀγίας σαλότητος· ὅθεν πίστει σου, τὴν εἰκόνα γεραίροντες, μνήμην τὴν σεβασμίαν σου, τιμῶμεν ἐν ἄσμασι, καὶ τὸν Χριστὸν προσκυνοῦμεν, τὸν δαψιλῶς σε τιμήσαντα, χαρίσμασι θείοις, ταπεινῶς διακονῆσαι, λαῷ εὐγνώμονι.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὄσίου αὐτοῦ.

Χαίρει, ἡ τῶν ὄσίων πληθύς, ἐν Παραδείσῳ δεξαμένη σε ὅσιε, Εὐμένιε ἵσαγγέλου, μοναδικῆς ἀριστεῦ, πολιτείας ὄντως καὶ εὐφραίνεται, πιστῶν δὲ οἱ σύλλογοι, ὁμοφρόνως γεραίρουσι, μνήμην τὴν θείαν, καὶ σεμνὴν πολιτείαν σου, καὶ εἰκόνα σου, τὴν σεπτὴν κατασπάζονται, χάριτας τὴν βλυστάνουσαν, τοῖς πίστει προστρέχουσι, καὶ μετὰ πόθου καρδίας, ρῶσιν ψυχῶν ἰκετεύουσιν, ὁμοῦ καὶ σωμάτων, ἐκ παντοίων νοσημάτων, δεινῶν καὶ θλίψεων.

Δόξα. ”Ηχος δ’.

Τῶν τῆς ἐρήμου ἀσκητῶν, παλαιῶν τὸν ὄμότροπον, σημειοφόρον καὶ σαλόν, εὐλαβῶς ἀνυμνήσωμεν, εὐμενείας Θεοῦ, τὸ ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον· καὶ γὰρ ἐν σπλάγχνοις οἰκτιρμῶν, ὁ θεοφόρος Εὐμένιος, τὰ λογικὰ πρόβατα τοῦ Κυρίου, ἀπλανῶς διεποίμανε. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ ἡμῶν ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ, καὶ σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον καὶ τὰ ἔξης.

Απολυτίκια.

Ὕχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εὐμενείας Κυρίου ἐδείχθης ἔμπλεως, πολιτευθεὶς ἐν ἀσκήσει καὶ ταπεινώσει πολλῇ, καὶ ἔχθροῦ καταγελάσας ἐν σαλότητι· ὅθεν ἐν ἄσμασι τερπνοῖς, καὶ φδαῖς πνευματικαῖς, Εὐμένιε θεοφόρε, προσκυνοῦμέν σου τὴν εἰκόνα, τὴν ἀναβλύζουσαν χαρίτων κρουνούς.

Δόξα. Ἐτερον.

Ὕχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐχθροῦ τὴν δυσμένειαν καταβαλὼν πονηροῦ, εἰκὼν ἀναδέδειξαι τῆς εὐμενείας Θεοῦ, θεόφρον Εὐμένιε· ὅθεν καὶ τὰς ίάσεις, ἀσθενοῦσι παρέχεις, νέφοις δὲ κατηφείας, διαλύεις εὐχαῖς σου, πρὸς πόλον χειραγωγῶν σου, τέκνα ἐν Πνεύματι.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν, κάθισμα.

΄ Ἡχος δ'. Κατεπλάγη Ιωσήφ.

Εύμενείᾳ πατρικῇ, τὰς τῶν τεκνίων σου ψυχάς, καθωδήγεις πρὸς Χριστόν, πάτερ Εὐμένιε σοφέ, τοῦ ἀντιδίκου τροπούμενος τὰς ἐφόδους· ὅθεν εὺσεβῶν, ἀναδέδειξαι, τύπος ἀληθῆς, καὶ ώράισμα, ὑπὲρ αὐτῶν πρεσβεύων παρέρησίᾳ, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ παντάνακτα, οὓς τῆς μανίας, εὐχαῖς σου ῥύου, παγκακίστου ἀλάστορος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν, κάθισμα.

΄ Ἡχος α'. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Χαρίτων πληρωθείς, ἐκ νεότητος θείων, καὶ θεῖον μοναστῶν, καὶ ἰσάγγελον βίον, ἐλόμενος ἔχώρησας, πρὸς ἀγῶνας ἐν Πνεύματι· ὅθεν δέδειξαι, τοῦ Παρακλήτου δοχεῖον, καὶ διάκονος, τοῦ ὄρθιοδόξου ποιμνίου, Εὐμένιε ὅσιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, κάθισμα.

῾Ηχος δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας διαφυγῶν, Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου κατατρυφῶν, παμμάκαρ Εὐμένιε, εὔμενείας τὸ ἔσοπτρον, καὶ θεϊκῆς ἀγάπης ποιμὴν θεοδίδακτε, θαυματουργῶν πατέρων τὸ ἔνθεον καύχημα, κλέος Ἀθηναίων, καὶ καλλώπισμα νέον, Κρητῶν περιτείχισμα, μοναζόντων τὸ ἥδυσμα, τῶν ἀγγέλων συνόμιλε, λύχνε φαεινὲ ἀρετῶν, ἀοργησίας κανῶν καὶ σαλότητος, τῆς ἀληθείας ἐκφάντορ, ἐχθρὲ κατακρίσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Τὸ α' ἀντίφωνον τῶν ἀναβαθμῶν τοῦ δ' ἥχου.

Προκείμενον. ῾Ηχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὄσιου αὐτοῦ. (γ).

Στίχ. α' · **Τ**ί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὃν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Στίχ. β' · **Σ**οὶ θύσω θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Εὐαγγέλιον

(Ζήτει ἐν τῷ Ὁρθρῷ τῆς εὐ Δεκεμβρίου).

Ἐκ τοῦ κατά Λουκᾶν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὅχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὄχλοιύμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὅχλος ἐζήτει ἅπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰατο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὁφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεῖα τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἀνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὄνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἔνεκα τοῦ Υιοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίρετε ἐν

έκείνη τῇ ἡμέρᾳ, καὶ σκιρτήσατε, ἵδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ· Ἐστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ.

Ο ν' ψαλμός.

Δόξα. Ἡχος β'.

Ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίου, πρεσβείαις, ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις, ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Καὶ τὸ ἰδιόμελον·

Ἡχος πλ. β'.

Δυσμενεστάτου ὑπ' ἔχθροῦ, ἐν νεότητι δεινῶς ἐτρώθης, θεοφόρε Εὔμενιε, καὶ ταπείνωσιν ἀγίαν κατέμαθες· ὅθεν καὶ ἀγώνων πνευματικῶν, νικηφόρος ἐξῆλθες, καὶ μυριάσι πιστῶν, εὐμενῶς διηκόνησας. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, σὺν Νικηφόρῳ τῷ ὁσίῳ, τὴν Τριάδα ἱκετεύετε θερμῶς, τοῦ ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο διάκονος τὸ Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου..., οἱ χοροὶ τὸ Κύριε, ἐλέησον (ἐκ ιβ') καὶ ὁ ἱερεὺς τὸ Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπίᾳ...

Κανόνες,

ο τῆς προλαβούσης ἑορτῆς μετὰ τῶν είρμῶν εἰς ζ' καὶ ὁ ἔξῆς τοῦ ἀγίου εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ ἀγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Εὐμενείας ἐπώνυμον Χριστοῦ ὑμνῶ. Ἰωάν(νου).

΄Ωδὴ α'. Ἡχος πλ. δ'.

΄Υγρὰν διοδεύσας.

Εὐμένιον ὕσιον τὸν κρυπτόν, Χριστοῦ εὐμενείας, τὸν ἐπώνυμον ἀνυμνῶ, εἰκόνα σαλότητος ἀγίας, καὶ χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος ἔμπλεων.

΄Τπέμεινας μένος τοῦ δυσμενοῦς, Εὐμένιε πάτερ, ὃν ἀγῶνος δι' εὐσεβοῦς, καὶ θείας καθεῖλες βοηθείας· διὸ ἐν ἄνω Σιὼν ἐστεφάνωσαι.

Μονὴ τῆς Τριάδος τῆς παντουργοῦ, ἐν βίῳ γενέσθαι, ἡξιώθης πανευκλεές, ἦν νῦν ἐν μοναῖς ἐπουρανίοις, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει, Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

΄Ενέργειαν παῦσον πειρασμικήν, Παρθένε σπιλοῦσαν, ώραιότητα τῆς ψυχῆς, καὶ σῶμα ρύπαίνουσαν πτωχόν μου, τὸ ἡδοναῖς ταῖς ἀλόγοις τρεπόμενον.

΄Ωδὴ γ'.

Οὐρανίας ἀψιδος.

Νικηφόρῳ ὕσιῷ, προσκολληθεὶς ὕσιε, δι' ὑπακοῆς ἐγκαρδίου, χαρίτων ἔμπλεως, τῶν ἰαμάτων κρουνός, καὶ νοερᾶς ἐργασίας, θεῖον ἐργαστήριον, ὥφθης Εὐμένιε.

Εὐμενῶς τὰς δεήσεις, σῶν ἵκετῶν πρόσδεξαι, τῶν ὑπὸ παθῶν τρυχομένων, ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ἐπ' ἐλπίδι τὴν σήν, σεπτὴν τιμῶντας εἰκόνα, καὶ ἀντιβολοῦντάς σε, θεῖε Εὐμένιε.

Ιερώτατον πέλεις, νήσου Κρητῶν καύχημα, καὶ τῶν εὐσεβῶν Ἀθηναίων, κλεινὸν θησαύρισμα, θαλαττεύοντων λιμήν, καὶ ῥιάτηρ τῶν νοσούντων, ἀγαθὲ Εὔμένιε, πάτερ φιλεύσπλαγχνε.

Θεοτοκίον.

Δσθενοῦντας τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν ἵασαι, τοὺς πανσθενεστάτῃ πρεσβείᾳ, τῇ σῇ προσφεύγοντας, καὶ τὴν εἰκόνα τὴν σήν, πανευλαβῶς προσκυνοῦντας, ἱαμάτων νάματα, βρύουσαν, Δέσποινα.

Τὸ κοντάκιον τῆς προλαβούσης ἑορτῆς χῦμα. Εἶτα·

Κάθισμα.

Ὕχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῆς Κρήτης τὸ σέμνωμα, καὶ τῶν κλεινῶν Ἀθηνῶν, κλεινὸν ἐγκαλλώπισμα, καὶ κορυφὴν ἀσκητῶν, τιμῶμεν Εὔμένιον, μένος τοῦ ἀντιδίκου, καθελόντα ἐν πίστει, δόματα Ὁρθοδόξοις, τὸν διδόντα ἀφθόνως, εἰκόνα τῆς εὐμενείας, Λόγου παντάνακτος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Ωδὴ δ'.

Εἰσακήκοα, Κύριε.

Σεβασμίαν εἰκόνα σου, σέβομεν, Εὔμένιε, τὴν προχέουσαν, ἀσθενοῦσι τὰ ἱάματα, καὶ πεφορτισμένοις τὴν ἀνάπαυσιν.

Εὔμενέστατον Κύριον, δυσωπῶν μὴ παύσῃ ύπερ τεκνίων σου, τῶν ἐν βίου περιστάσεσιν, ὅσιε Εὔμένιε, βιώντων σοι.

Παταχθεὶς ύπὸ πνεύματος, πάτερ ἀντιθέου καὶ ματαιόφρονος, ἐνεδύσω τὴν ταπείνωσιν· ὅθεν καὶ δεδόξασαι, Εὔμένιε.

Θεοτοκίον.

Ως Θεὸν σωματώσασα, τὸν τὰς ἀσθενείας λαβόντα πάναγνε, Θεοτόκε καὶ βαστάσαντα, νόσους τῶν ἀνθρώπων ἀνυμνοῦμέν σε.

΄Ωδὴ ε΄.
Φώτισον ἡμᾶς.

Νέον Ἀθηνῶν, ἀναδέδειξαι καλλώπισμα, μαθητεύσας Νικηφόρου τοῦ σεπτοῦ, παρὰ τοὺς πόδας, ὁσιώτατε Εὐμένιε.

“Υψος τὸ τῆς σῆς, ταπεινώσεως, Εὐμένιε, καταπεμφθείσης σοι ύψοθεν ἀπλῶς, μετ' εὐλαβείας, οἱ Ὁρθόδοξοι θαυμάζομεν.

Μέμνησο ἡμῶν, τῶν τιμώντων τὴν εἰκόνα σου, καὶ ἀπάλλαξον παθῶν φθοροποιῶν, καὶ ἐπηρείας, τοῦ ἀλάστορος, Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

Οπλον κατ' ἔχθρῶν, ἀοράτων τὴν πρεσβείαν σου, πρὸς Τριάδα κεκτημένοι Μαριάμ, οὐ δειλιῶμεν, Θεοτόκε παντευλόγητε.

΄Ωδὴ ζ΄.
Τὴν δέησιν.

Νηστείαις τε, καὶ πολλαῖς ἀσκήσεσιν, οὐρανόφρων ἐν τῇ γῇ ἀνεδείχθης, καὶ τὸν ἔχθρὸν εὐχερῶς ἐξεγέλας, τὸν δυσμενῆ, θεοφόρε Εὐμένιε, σαλότητος ἥθει σεπτῷ, τῷ ξενίζοντι κόσμον τὸν ἄκοσμον.

Χαρίσμασιν, ἐκ παιδὸς κεκόσμησαι, δαψιλέστατα, Εὐμένιε πάτερ· καὶ γὰρ πολλῇ ταπεινώσει διάγων, τοῦ Παρακλήτου τὴν χάριν ἐφείλκυσας, καὶ ὥφθης πλήθους εὐσεβῶν, ἀντιλήπτωρ θερμὸς καὶ διδάσκαλος.

Ραπίσματι, ἀγαθὲ Εὐμένιε, δυσμενεῖ σε ὁ ἀρχέκακος ὄφις, τρώσας δεινῶς οὐκ ἔξισχυσεν ὅλως, τοῦ ἀπολέσαι σε, ἀνερ θειότατε· καὶ γὰρ Χριστός σε θαυμαστῶς, ἐνεργῶν τὸ καθόλου ίάσατο.

Θεοτοκίον.

Ικέτευε, τὸν Θεὸν ὃν ἔτεκες, ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων σε πίστει, οὓς ἐκ πασῶν ὄρατῶν διατήρει, καὶ ἀοράτων παγίδων τοῦ δράκοντος, θερμαῖς σου, Δέσποινα, εὐχαῖς, Ὁρθοδόξων ἐλπὶς ἀκαταίσχυντε.

Κοντάκιον. Ἡχος β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ισχὺν δυσμενοῦς, ἐμφρόνῳ σου σαλότητι, πατάξας ἔχθροῦ, κλεινοῦ ἐδείχθης ἄστεως, παρακλήτωρ ἔνθεος, καὶ πατὴρ πατέρων Εὐμένιε, στερεῶν ἐν πίστει ὄρθῃ, πληθὺν Ὁρθοδόξων, καὶ σεμνῇ βιοτῇ.

Οἶκος.

Ο τῆς εὐμενείας Κυρίου γεραιρέσθω ἐπώνυμος, καὶ τῆς σωτηρίας ποιμνίου ὑπουργὸς καὶ διάκονος· καὶ γὰρ μεγαλονήσου Κρήτης τε καὶ μεγαλοπόλεως Αθηνῶν, ἀστὴρ λαμπρὸς ἐφάνη, ἀκτῖσι θαυμάτων, καὶ σεμνῇ βιοτῇ.

Τὸ συναξάριον τῆς κγ' Μαΐου ἐκ τοῦ Μηναίου καὶ εἶτα τὸ παρόν·

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμῃ τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Εὐμενίου, τούπικλην Σαριδάκη, τοῦ ἐκ Κρήτης ὄρμωμένου καὶ ἐν Αθήναις τελειωθέντος ἐν ἔτει ,αἰώνθ' (1999).

Στίχοι.

Ίσχὺν δυσμενοῦς καθελὼν βροτοκτόνου,
Θεῷ εὐμενεῖ ώμοιώθης τῷ μόνῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Άμήν.

΄Ωδὴ ζ’.
Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Κὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις, ἐν σκηνώμασι θείοις, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, Εὔμένιε δυσώπει, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, ἐν καρδίᾳς ἀπλότητι, καὶ μεσιτείαν τὴν σήν, θερμῶς ἔξαιτουμένους.

Τίς πάτερ τῶν ἀνθρώπων, προσπελάσας ποτέ σοι, τῷ ταπεινῷ καὶ σοφῷ, καὶ πλήρει χαρισμάτων, σοῦ τοῦ θεοφωτίστου, ἀρετὴν οὐκ ἐθαύμασε, τῆς εὐμενείας Θεοῦ, φερώνυμε θεόφρον;

Οσμὴν ἀθανασίας, Εὔμενίου ὁ τάφος, τοῖς προσκυνοῦσι πιστῶς, ἐκπέμπει καὶ ἵαται, σωμάτων ἀλγηδόνας, καὶ ψυχῶν ἀρρώστηματα, καὶ καταπαύει ἔχθροῦ, ἐνέργειαν δολίου.

Θεοτοκίον.

Υπὸ τὴν κραταιάν σου, καταφεύγομεν σκέπην, οἱ πειρασμοῖς ἐν πολλοῖς, τρυχόμενοι καὶ πίστει, φωνοῦντές σου τὴν κλῆσιν, Μαριὰμ ἀειπάρθενε, ἀπεκδεχόμενοι νῦν, ψυχῶν τὴν σωτηρίαν.

΄Ωδὴ η’.
Τὸν βασιλέα.

Υπὲρ ὑγείας, τῶν ἀσθενῶν ἐκδυσώπει, παρρήσιᾳ Εὔμένιε θείᾳ, καὶ ὄλοκληρίᾳς, Τριάδα τὴν ἀγίαν.

Μένος νικήσας, τοῦ δυσμενοῦ ἀντιδίκου, τῶν πιστῶν ἐδρασμὸς ἀνεδείχθης, πίστιν εἰς Κυρίου, Εὔμένιε θεόφρον.

Νενοσηκότα, ψυχὴν καὶ σῶμα βαρέως, σύ με ἵασαι θείαις λιταῖς σου, πάτερ θεοφόρε, Εὔμένιε καὶ σῶσον.

Θεοτοκίον.

Ως ύπερτέραν, τῶν ἀσωμάτων ἀγγέλων, εὐλαβῶς σε οἱ πιστοὶ ἀνυμνοῦμεν,
Λόγον τὸν πρὸ πάντων, γεννήσασαν Παρθένε.

Ωδὴ θ'.

Κυρίως Θεοτόκον.

Ιλέωσαι θερμαῖς σου, ὅσιε πρεσβείαις, καὶ θεοδέκτοις εὐχαῖς σου, Χριστὸν τὸν
Θεόν, τοῦ οἰκτιρῆσαι καὶ σῶσαι, ἡμᾶς Εὐμένιε.

Ωραίους παρὰ πόδας, πάτερ μαθητεύσας, τοῦ Νικηφόρου ἐδείχθης, ἀστὴρ
φαεινός, σημειοφόρος τε μέγας, κλεινὲ Εὐμένιε.

Δθῆναι ἐγκαυχῶνται, σοῦ τῇ πολιτείᾳ, Κρητῶν δὲ νῆσος τιμᾶται, γενέθλη ἡ σή·
καὶ γὰρ οἰκεῖος ἐδείχθης, Χριστοῦ Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

Νοῦν πάντα ύπερέχει, σύλληψις ἡ ξένη, Θεοῦ τοῦ Λόγου ἀχράντῳ, ἐν μήτρᾳ τῇ
σῇ, εἰς σωτηρίαν ἀνθρώπων, ἀγνή Θεόνυμφε.

Ἐξαποστειλάρια.

Ἡχος β'. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τὸν εὐκλεῆ φερώνυμον, τῆς Θεοῦ εὐμενείας, ἀξίως εὐφημήσωμεν, Ἀθηναίων τὸ
κάλλος, μεγαλονήσου δὲ Κρήτης, τὸν προστάτην τὸν μέγαν, σημειοφόρον ὄσιον,
θαυμασίων ταμεῖον καὶ ποταμόν, Ἔκκλησίας στῦλον καὶ εὐκοσμίαν, σαλότητος
τὸν μέτοχον, Ὁρθοδόξων πατέρα.

Ἐτερον.

Ἡχος γ'. Ο οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Επιεικείᾳ θείᾳ, ἔχειραγώγεις πρὸς Χριστόν, Εὐμένιε Ὁρθοδόξους, καὶ
γλωσσαλγίας ἀσεβῶν, ἀπέτεμνες θείου λόγου, τῇ τομωτάτῃ ρόμφαίᾳ.

Καὶ τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς αῖνους,

στῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἀγίου.

Ὕχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Χάριν ἐκ νεότητος, καταπλουτήσας ποικίλην, βίον δὲ ἐλόμενος, μοναστῶν ισάγγελον, ιερώτατε, ἀπλανῶς ἥνυσας, μετανοίας τρίβον, τὴν ἀγίαν καὶ καθάρσεως, Κυρίῳ ἔτυχες, πάτερ οὐρανόφρον Εὐμένιε, νοὶ δὲ ἐλλαμπόμενος, θείῳ τε πυρὶ ἐκκαιόμενος, πλήθη Ὄρθιοδόξων, ὡδήγησας εὐχαῖς σου εἰς Χριστόν, φῶς κατὰ χάριν τεθέωσαι· ὅθεν σε γεραίρομεν. (**Δίς**).

Οσιον Εὐμένιον, σημειοφόρων πατέρων, νέον ἀκροθίνιον, εὐλαβῶς ὑμνήσωμεν, θείοις ἄσμασι, τὸ κλεινὸν σέβασμα, γῆς τῆς ἐλληνίδος, οὐρανῶν δὲ τὸν οἰκήτορα, καὶ ἀντιλήπτορα, τῶν Χριστιανῶν τὸν ταχύτατον, ἐνθέσμου δε σαλότητος, μέτοχον Ἀγίῳ ἐν Πνεύματι, καὶ ἐπιεικείας, μεστὸν πνευματικὸν χειραγωγόν, ἀρρώστημάτων τοῦ σώματος, καὶ ψυχῆς ἀκέστορα.

Οφις ὁ παμπόνηρος, καὶ μιαρώτατος πάλαι, ἔτρωσε καρδίαν σου, καὶ δεινῶς σε ἔπαισε, πάτερ ὅσιε, θείῳ δὲ νεύματι, ῥῶσιν τὴν κατ' ἄμφω, παναοίδιμε ἀπέλαβες· διὸ πρὸς σκάμματα, ζήλῳ διαπύρῳ ἔχώρησας, καὶ νίκην κατ' ἀλάστορος, χάριτι Κυρίου κατήγαγες, καὶ τῶν εὐσεβούντων, μεγάλως παρεκάλεσας πληθύν, ἐν διδαχαῖς τε καὶ θαύμασι, πάνσοφε Εὐμένιε.

Δόξα. Ὅχος πλ. δ'.

Ρήμασι θεοπνεύστοις ἐδίδαξας, τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, καὶ θαύμασι τὸ ἔξαίσιον ἔδειξας, τοῦ ισαγγέλου σου βίου, πτωχοὺς ἐπλούτισας, ἀσθενοῦντας ἐθεράπευσας, καὶ πεπληγμένους τὴν καρδίαν· ὅθεν τῶν τιμώντων σε, τὰς δεήσεις πρόσδεξαι, καὶ ἵλεων ἡμῖν, θεοφόρε Εὐμένιε, τὸν Θεὸν ἀπέργασαι, ἵνα εὐσεβέστατα ἐν γῇ βιοτεύσωμεν, καὶ τὴν οὐρανῶν Βασιλείαν ἀπολάβωμεν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ τυπικὰ καὶ εἰς τοὺς μακαρισμοὺς τροπάρια δ' ἐκ τῆς γ' ωδῆς τοῦ κανόνος τῆς ἑορτῆς καὶ δ' ἐκ τῆς ζ' ωδῆς τοῦ κανόνος τοῦ ἀγίου.

Μετὰ τὴν εῖσοδον, τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τὰ δύο τοῦ ἀγίου καὶ τὸ τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον, τῆς προλαβούσης ἑορτῆς

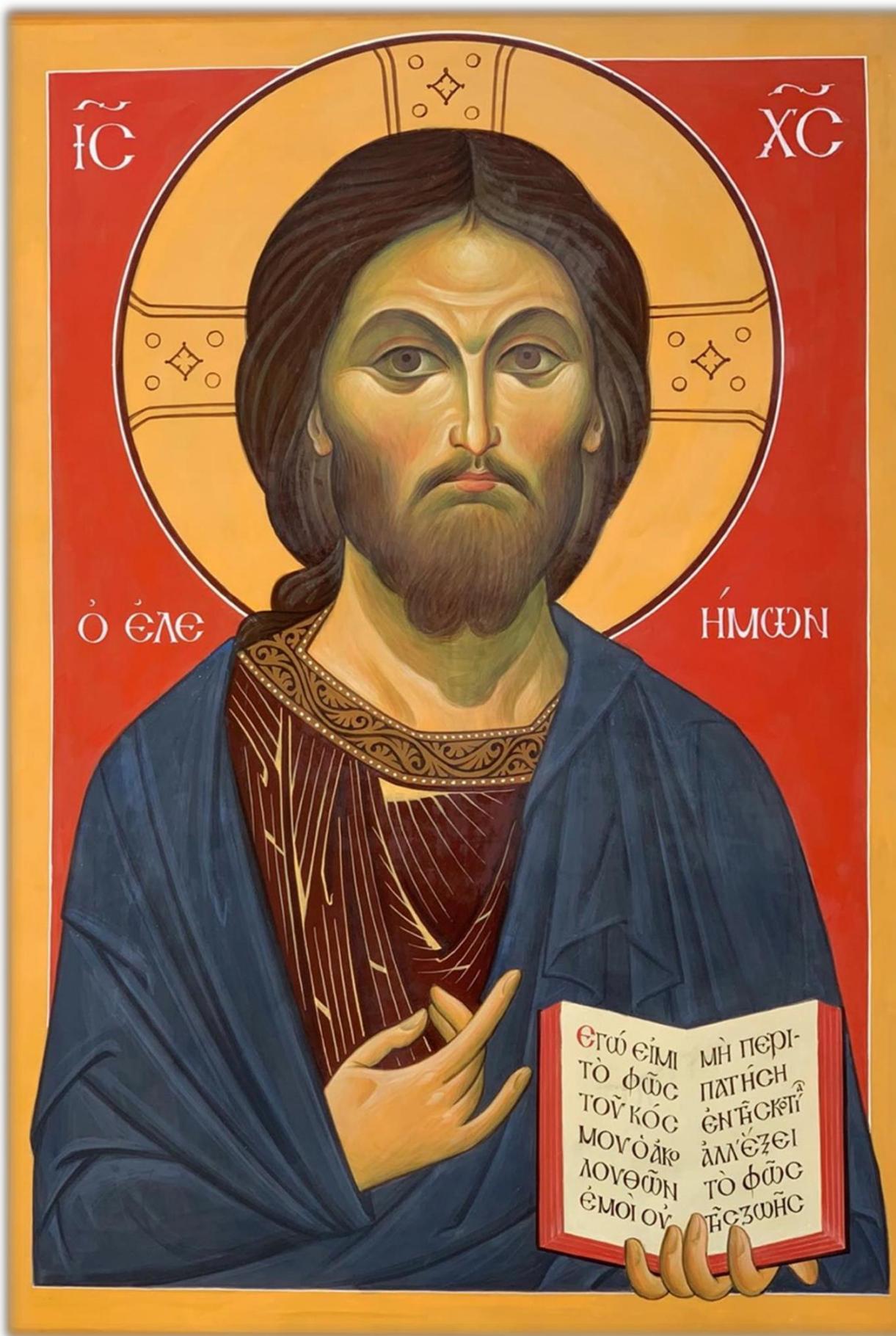
Απόστολος·

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὃν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ανάγνωσμα.

Ἄδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν Πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες. Ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῆ ἄνθρωπος ἐν τινὶ παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτόν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Εὐαγγέλιον·

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (ια΄ 27-30).

(Ζήτει τῇ Ε΄ Δεκεμβρίου, εἰς τὴν Λειτουργίαν).

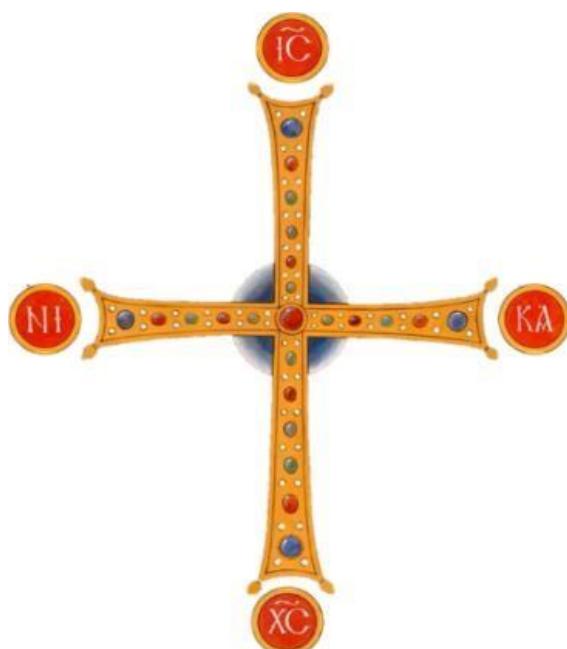
Eἴπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρός μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν υἱὸν εἰ μὴ ὁ πατήρ, οὐδὲ τὸν πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ υἱὸς καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἀρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπταυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἔστιν.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάρια.

Xαίροις, ὁ ποιμὴν ὁ θαυματουργός· χαίροις, τοῦ Υψίστου, ὁ ἰσάγγελος λειτουργός· χαίροις, ὁ εὐχαῖς σου, τὴν τίγριν ἡμερώσας, πιστοὺς δὲ θεραπεύσας, πλείστους, Εὐμένιε.

Ἐρωτος ἀνάπλεως θεϊκοῦ, ἐκ παιδὸς ὥραθης, εὐμενείας τύπε Θεοῦ, καὶ διακονήσας, Χριστῷ ἀφιλαργύρως, Εὐμένιε ποιμένων, ὥφθης ἀκρώρεια.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙC ΤΟΝ OCION ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ
ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΕΥΜΕΝΙΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΕΥΜΕΝΙΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

‘Ο ιερεύς· Εύλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν...

‘Ο ἀναγνώστης· Ἀμήν. Καὶ ἀναγινώσκει τὸν παρόντα ψαλμόν.

Ψαλμὸς ρμβ' (142).

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοισύνῃ σου. Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὄτι κατεδίωξεν ὁ ἔχθρὸς τὴν ψυχήν μου· ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωήν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ως νεκροὺς αἰῶνος, καὶ ἡκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχή μου ως γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβάίνουσιν εἰς λάκκον. Ακουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωὶ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἥλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ᾧ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἥρα τὴν ψυχήν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἔχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοισύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐν τῷ ἔλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἔχθρούς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σού εἰμι.

Καὶ εὐθὺς οἱ χοροὶ τὰ κάτωθι·

΄Ηχος δ'.

Θεός Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχος α'. Έξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τό ὄνομα τό ἅγιον αὐτοῦ.

Στίχος β'. Πάντα τά ἔθνη ἐκύκλωσαν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς.

Στίχος γ'. Παρά Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἐστί θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

΄Ο ύψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ ταπεινώσει ἐκφυγὼν τὰς ἐνέδρας, τοῦ ἀντιδίκου καὶ Χριστῷ τῷ Κυρίῳ, εὐαρεστήσας δέδειξαι πιστῶν ἐδρασμός, παύων ἀρρωστήματα, τῆς σαρκός τε καὶ πάθη, τῶν ψυχῶν δεινότατα, συμπαθῶς θεραπεύων, τῆς εὐμενείας ἐσοπτρον Θεοῦ, σημειοφόρε, Εὔμένιε ὅσιε.

Δόξα, καὶ νῦν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἔως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεί, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ε λέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὄτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μού ἐστι διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαι σε. Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἡγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ραντιεῖς με ὑσσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδούς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ρῦσαι με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὄτι, εἰ ἡθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἂν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριψμένον· καρδίαν συντετριψμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Τιερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Εῖτα ὁ κανὸν τοῦ ἀγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Εὐμενείας ἐπώνυμον Χριστοῦ ὑμνῶ. Ιωάν(νου).

΄Ωδὴ α΄. Ἡχος πλ. δ΄.

΄Υγρὰν διοδεύσας.

Εὐμένιον ὅσιον τὸν κρυπτόν, Χριστοῦ εὐμενείας, τὸν ἐπώνυμον ἀνυμνῶ, εἰκόνα σαλότητος ἀγίας, καὶ χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος ἔμπλεων.

΄Τπέμεινας μένος τοῦ δυσμενοῦς, Εὐμένιε πάτερ, ὃν ἀγῶνος δι’ εὐσεβοῦς, καὶ θείας καθεῖλες βοηθείας· διὸ ἐν ἄνω Σιὼν ἐστεφάνωσαι.

Μονὴ τῆς Τριάδος τῆς παντουργοῦ, ἐν βίῳ γενέσθαι, ἡξιώθης πανευκλεές, ἦν νῦν ἐν μοναῖς ἐπουρανίοις, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει, Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

΄Ενέργειαν παῦσον πειρασμικήν, Παρθένε σπιλοῦσαν, ώραιότητα τῆς ψυχῆς, καὶ σῶμα ρυπαίνουσαν πτωχόν μου, τὸ ἡδοναῖς ταῖς ἀλόγοις τρεπόμενον.

΄Ωδὴ γ΄.

Οὐρανίας ἀψιδος.

Νικηφόρῳ ὁσίῳ, προσκολληθεὶς ὅσιε, δι’ ὑπακοῆς ἐγκαρδίου, χαρίτων ἔμπλεως, τῶν ἰαμάτων κρουνός, καὶ νοερᾶς ἐργασίας, θεῖον ἐργαστήριον, ὥφθης Εὐμένιε.

Εὐμενῶς τὰς δεήσεις, σῶν ἱκετῶν πρόσδεξαι, τῶν ὑπὸ παθῶν τρυχομένων, ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ἐπ’ ἐλπίδι τὴν σήν, σεπτὴν τιμῶντας εἰκόνα, καὶ ἀντιβολοῦντάς σε, θεῖε Εὐμένιε.

Ίερώτατον πέλεις, νήσου Κρητῶν καύχημα, καὶ τῶν εὐσεβῶν Ἀθηναίων, κλεινὸν θησαύρισμα, θαλαττεύοντων λιμήν, καὶ ἰατὴρ τῶν νοσούντων, ἀγαθὲ Εὐμένιε, πάτερ φιλεύσπλαγχνε.

Θεοτοκίον.

΄Δσθενοῦντας τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν ἵασαι, τοὺς πανσθενεστάτη πρεσβείᾳ, τῇ σῇ προσφεύγοντας, καὶ τὴν εἰκόνα τὴν σήν, πανευλαβῶς προσκυνοῦντας, ἰαμάτων νάματα, βρύουσαν, Δέσποινα.

Εύμενιε, τῆς εὐμενείας ἐπώνυμε τοῦ Κυρίου, ἀνεδέδειξαι τῇ αὐτοῦ δυνάμει καὶ χάριτι, προστάτης Κρητῶν τε καὶ Ἀθηναίων.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἵασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εὐθὺς ὁ ιερεὺς τὴν αἵτησιν καὶ εἶτα οἱ χοροὶ τὰ παρόντα·

**Κάθισμα.
Ὕχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.**

Ισχὺν δυσμενοῦς, ἐμφρόνῳ σου σαλότητι, πατάξας ἐχθροῦ, κλεινοῦ ἐδείχθης ἄστεως, παρακλήτωρ ἔνθεος, καὶ πατήρ πατέρων, Εὔμενιε, στερεῶν ἐν πίστει ὄρθῃ, πληθὺν Ὄρθιοδόξων, καὶ σεμνῇ βιοτῇ.

**Ωδὴ δ'.
Εἰσακήκοα, Κύριε.**

Сεβασμίαν εἰκόνα σου, σέβομεν, Εὔμενιε, τὴν προχέουσαν, ἀσθενοῦσι τὰ ίάματα, καὶ πεφορτισμένοις τὴν ἀνάπαυσιν.

Εὔμενέστατον Κύριον, δυσωπῶν μὴ παύσῃ ὑπὲρ τεκνίων σου, τῶν ἐν βίου περιστάσεσιν, ὅσιε Εὔμενιε, βιώντων σοι.

Παταχθεὶς ὑπὸ πνεύματος, πάτερ ἀντιθέου καὶ ματαιόφρονος, ἐνεδύσω τὴν ταπείνωσιν· ὅθεν καὶ δεδόξασαι, Εὔμενιε.

Θεοτοκίον.

Ως Θεὸν σωματώσασα, τὸν τὰς ἀσθενείας λαβόντα πάναγνε, Θεοτόκε καὶ βαστάσαντα, νόσους τῶν ἀνθρώπων ἀνυμνοῦμέν σε.

΄Ωδὴ ε΄.
Φώτισον ἡμᾶς.

Νέον Ἀθηνῶν, ἀναδέδειξαι καλλώπισμα, μαθητεύσας Νικηφόρου τοῦ σεπτοῦ, παρὰ τοὺς πόδας, ὁσιώτατε Εὐμένιε.

“**Υ**ψος τὸ τῆς σῆς, ταπεινώσεως, Εὐμένιε, καταπεμφθείσης σοι ύψοθεν ἀπλῶς, μετ' εὐλαβείας, οἱ Ὁρθόδοξοι θαυμάζομεν.

Μέμνησο ἡμῶν, τῶν τιμώντων τὴν εἰκόνα σου, καὶ ἀπάλλαξον παθῶν φθοροποιῶν, καὶ ἐπηρείας, τοῦ ἀλάστορος, Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

“**Ο**πλον κατ' ἔχθρῶν, ἀοράτων τὴν πρεσβείαν σου, πρὸς Τριάδα κεκτημένοι Μαριάμ, οὐ δειλιῶμεν, Θεοτόκε παντευλόγητε.

΄Ωδὴ ζ΄.
Τὴν δέησιν.

Νηστείαις τε, καὶ πολλαῖς ἀσκήσεσιν, οὐρανόφρων ἐν τῇ γῇ ἀνεδείχθης, καὶ τὸν ἔχθρὸν εὐχερῶς ἐξεγέλας, τὸν δυσμενῆ, θεοφόρε Εὐμένιε, σαλότητος ἥθει σεπτῷ, τῷ ξενίζοντι κόσμον τὸν ἄκοσμον.

Χαρίσμασιν, ἐκ παιδὸς κεκόσμησαι, δαψιλέστατα, Εὐμένιε πάτερ· καὶ γὰρ πολλῇ ταπεινώσει διάγων, τοῦ Παρακλήτου τὴν χάριν ἐφείλκυσας, καὶ ὥφθης πλήθους εὐσεβῶν, ἀντιλήπτωρ θερμὸς καὶ διδάσκαλος.

“**Ρ**απίσματι, ἀγαθὲ Εὐμένιε, δυσμενεῖ σε ὁ ἀρχέκακος ὄφις, τρώσας δεινῶς οὐκ ἔξισχυσεν ὅλως, τοῦ ἀπολέσαι σε ἄνερ θειότατε· καὶ γὰρ Χριστός σε θαυμαστῶς, ἐνεργῶν τὸ καθόλου ίάσατο.

Θεοτοκίον.

“**Ι**κέτευε, τὸν Θεὸν ὃν ἔτεκες, ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων σε πίστει, οὓς ἐκ πασῶν ὄρατῶν διατήρει, καὶ ἀοράτων παγίδων τοῦ δράκοντος, θερμαῖς σου Δέσποινα εὐχαῖς, Ὁρθοδόξων ἐλπὶς ἀκαταίσχυντε.

Ε ὑμένιε, τῆς εὐμενείας ἐπώνυμε τοῦ Κυρίου, ἀνεδέδειξαι τῇ αὐτοῦ δυνάμει καὶ χάριτι, προστάτης Κρητῶν τε καὶ Ἀθηναίων.

”χραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ’ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ώς ἔχουσα μητρικὴν παρρήσιαν.

Εὐθὺς ὁ ἰερεὺς τὴν αἴτησιν καὶ εἴτα οἱ χοροὶ τὰ παρόντα·

**Κοντάκιον. Ἡχος β'.
Προστασία τῶν Χριστιανῶν.**

Ε ὑμενείας τὸν τῆς τοῦ Κυρίου ἐπώνυμον, συμπαθείας καὶ ἀοργησίας ἀνάπλεων, θαυμασίων τὸν ὑπουργόν, καὶ χάριτος κρουνόν, κρυπτὸν ὄσιον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐγκαλλώπισμα Κρητῶν, ἀρετῶν ἐργαστήριον, πλάνης τὸν καθαιρέτην, πιστῶν δὲ τὸν ποδηγέτην, σημειοφόρον καὶ σαλόν, ἐπαινέσωμεν Εὐμένιον.

Προκείμενον. Ἡχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ. (**Τρίς**).

Στίχ. α'· Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὃν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Στίχ. β'· Σοὶ θύσω θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

ἰερεύς· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι..., καὶ τὸ

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. (Κεφ. ζ', 17-23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὅχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ δὲ λίθοι ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὅχλοιύμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὅχλος ἐζήτει ἅπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ’ αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἵατο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὁφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν ὅτι χορτασθήσεσθε· μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν ὅτι γελάσετε· μακάριοί ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ώς πονηρόν, ἔνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίρετε, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἴδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Καὶ ψάλλουσιν οἱ χοροὶ τὰ κάτωθι·

΄Ηχος β΄.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίου, πρεσβείαις, ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις, ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. · Έλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

΄Ηχος πλ. β΄.

΄Ολην ἀποθέμενοι.

Μένος τοῦ ἀλάστορος, καθυπομείνας θεόφρον, ἄμετρον εὐμένειαν, τὴν τοῦ παντοκράτορος, ἀνεκήρυξας, τοῖς πιστοῖς ἅπασι, λόγοις καὶ σημείοις, παρακλῆτορ συμπαθέστατε, ποιμὴν πανάρετε, θείων ἀσκητῶν ἰσοστάσιε, ἀρχαίων καὶ ὄμότροπε, κλέος Ὄρθοδόξων, Εὐμένιε· ὅθεν ἱκεσίας, πιστῶν μὴ ὑπερίδης τὰς θερμάς, τῶν προσκυνούντων τὴν μνήμην σου, καὶ μακαριζόντων σε.

΄Ο ιερεὺς τὸ Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου... Οι χοροὶ τὸ Κύριε, ἐλέησον (ἐκ ιβ').

΄Ο ιερεὺς τὸ Ἔλέει καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπίᾳ...
Οι χοροὶ τὸ Ἀμὴν καὶ τὰς λοιπὰς φόδας τοῦ κανόνος.

΄Ωδὴ ζ’.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Κὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις, ἐν σκηνώμασι θείοις, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, Εὐμένιε δυσώπει, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, ἐν καρδίᾳς ἀπλότητι, καὶ μεσιτείαν τὴν σήν, θερμῶς ἔξαιτουμένους.

Τίς πάτερ τῶν ἀνθρώπων, προσπελάσας ποτέ σοι, τῷ ταπεινῷ καὶ σοφῷ, καὶ πλήρει χαρισμάτων, σοῦ τοῦ θεοφωτίστου, ἀρετὴν οὐκ ἐθαύμασε, τῆς εὐμενείας Θεοῦ, φερώνυμε θεόφρον;

Οσμὴν ἀθανασίας, Εὐμενίου ὁ τάφος, τοῖς προσκυνοῦσι πιστῶς, ἐκπέμπει καὶ ἰᾶται, σωμάτων ἀλγηδόνας, καὶ ψυχῶν ἀρρώστηματα, καὶ καταπαύει ἔχθροῦ, ἐνέργειαν δολίου.

Θεοτοκίον.

Υπὸ τὴν κραταιάν σου, καταφεύγομεν σκέπην, οἱ πειρασμοῖς ἐν πολλοῖς, τρυχόμενοι καὶ πίστει, φωνοῦντές σου τὴν κλῆσιν, Μαριὰμ ἀειπάρθενε, ἀπεκδεχόμενοι νῦν, ψυχῶν τὴν σωτηρίαν.

΄Ωδὴ η’.

Τὸν βασιλέα.

Υπὲρ ύγείας, τῶν ἀσθενῶν ἐκδυσώπει, παρρήσια Εὐμένιε θεία, καὶ ὄλοκληρίας, Τριάδα τὴν ἀγίαν.

Μένος νικήσας, τοῦ δυσμενοῦς ἀντιδίκου, τῶν πιστῶν ἐδρασμὸς ἀνεδείχθης, πίστιν εἰς Κυρίου, Εὐμένιε θεόφρον.

Νενοσηκότα, ψυχὴν καὶ σῶμα βαρέως, σύ με ἵασαι θείαις λιταῖς σου, πάτερ θεοφόρε, Εὐμένιε καὶ σῶσον.

Θεοτοκίον.

Ως ὑπερτέραν, τῶν ἀσωμάτων ἀγγέλων, εὐλαβῶς σε οἱ πιστοὶ ἀνυμνοῦμεν, Λόγον τὸν πρὸ πάντων, γεννήσασαν Παρθένε.

΄Ωδὴ θ'.
Κυρίως Θεοτόκον.

Ιλέωσαι θερμαῖς σου, ὅσιε πρεσβείαις, καὶ θεοδέκτοις εὐχαῖς σου, Χριστὸν τὸν Θεόν, τοῦ οἰκτιρῆσαι καὶ σῶσαι, ἡμᾶς Εὐμένιε.

Ωραίους παρὰ πόδας, πάτερ μαθητεύσας, τοῦ Νικηφόρου ἐδείχθης, ἀστὴρ φαεινός, σημειοφόρος τε μέγας, κλεινὲ Εὐμένιε.

Αθῆναι ἐγκαυχῶνται, σοῦ τῇ πολιτείᾳ, Κρητῶν δὲ νῆσος τιμᾶται, γενέθλη ἡ σή· καὶ γὰρ οἰκεῖος ἐδείχθης, Χριστοῦ Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

Νοῦν πάντα ύπερέχει, σύλληψις ἡ ξένη, Θεοῦ τοῦ Λόγου ἀχράντῳ, ἐν μήτρᾳ τῇ σῇ, εἰς σωτηρίαν ἀνθρώπων, ἀγνή Θεόνυμφε.

Καὶ τοῦ ιερέως θυμιῶντος τὸν ναόν, οἱ χοροὶ ψάλλουσι τό·

Αξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ ἔξῆς μεγαλυνάρια τοῦ ἁγίου·

Χαίροις, τὸ ἐγκαύχημα τῶν Κρητῶν, καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἐγκαλλώπισμα τὸ κρυπτόν· χαίροις, ὁ πλουτήσας, χαρίσματα ποικίλα, πιστοῖς δὲ ύπουργήσας, τούτοις, Εὐμένιε.

Χαίροις, ὁ ποιμὴν ὁ θαυματουργός· χαίροις, τοῦ Ὑψίστου, ὁ ισάγγελος λειτουργός· χαίροις, ὁ εὐχαῖς σου, τὴν τίγριν ἡμερώσας, βροτοὺς δὲ θεραπεύσας, πλείστους, Εὐμένιε.

Θραῦσον τὰς παγίδας τοῦ δυσμενοῦς, ὄφεως ἀρχαίου, θερμοτάταις σου προσευχαῖς, καὶ ίκετηρίαις, Χριστὸν πρὸς τὸν Σωτῆρα, τὸν πλήρη εὐμενείας, μάκαρ Εὐμένιε.

”Ερωτος ἀνάπλεως θεϊκοῦ, ἐκ παιδὸς ώράθης, εὐμενείας τύπε Θεοῦ, καὶ διακονήσας, Χριστῷ ἀφιλαργύρως, Εὐμένιε ποιμένων, ὕφθης ἀκρώρεια.

”Ηθους ἀσυνήθους τε καὶ σαλοῦ, γέλωτι πολλάκις, κατεγέλας τοῦ πονηροῦ, καὶ τῷ ἐν ἀγίοις, ἐλάτρευες Κυρίῳ, πατέρων ὄρθιδόξων, κλέος Εὐμένιε.

”Ιλεων ἀπέργασαι τὸν Θεόν, ἐμοὶ τῷ ἀθλίῳ, ὃν ποθήσας ἀπὸ παιδός, χάριτος ἐπλήσθης, Εὐμένιε ποικίλης, δι' ἥσπερ καταυγάζεις, κόσμου τὰ πέρατα.

Τρόπους ἐκμιμούμενος τῶν σαλῶν, ἄριστα ἐφρούρεις, τὸν ἀτίμητον θησαυρόν, τὸν ἐν τῇ σεπτῇ σου, καρδίᾳ κεκρυμμένον, Εὐμένιε πατέρων, μέγα θησαύρισμα.

”Ωσου μακαρίας τῆς βιοτῆς, ὡς τῆς εὐμενείας, καὶ ἀπλότητος θαυμαστῆς· ὡς σου τῆς καρδίας, ἀγάπη καιομένης, Εὐμένιε πρὸς πάντας, σοὶ τοὺς προστρέχοντας.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ ἄγιοι πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Μετὰ ταῦτα, ὁ ἀναγνώστης·

Ἄμήν.

Ἄγιος ὁ Θεός, ἄγιος ἵσχυρός, ἄγιος ἀθάνατος· ἐλέησον ἡμᾶς. (**Ἐκ γ'**).

Δόξα, Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγιῷ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἄμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμάς· Κύριε, ιλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν· Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἵασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

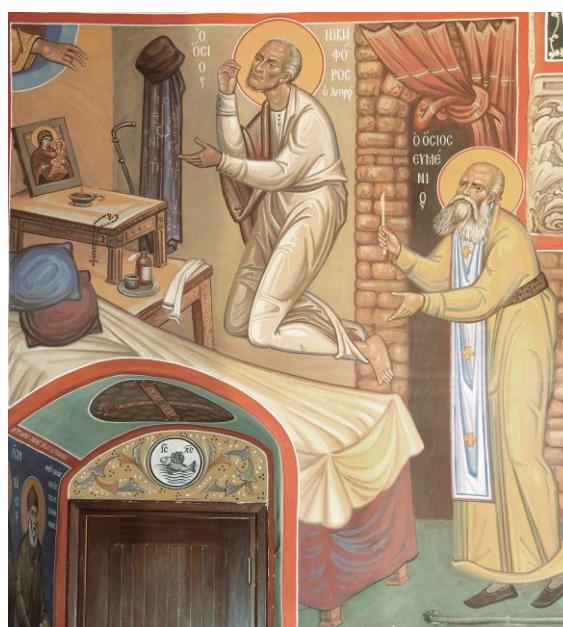
Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα, Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγιῷ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἄμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ώς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἅφες ἡμῖν τὰ ὄφειλήματα ἡμῶν, ώς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὄφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Οἱ ἱερεὺς τὸ Ὀτι σοῦ ἔστιν...

Οἱ χοροὶ τὸ Ἄμήν, καὶ τὸ ἐξῆς·

Απολυτίκιον.

΄Ηχος γ'. Θείας πίστεως.

Θ εία χάριτι, καὶ εὐμενείᾳ, φλὸξ εἰσῆλθέ σου, ἐν τῇ καρδίᾳ, πυρπολοῦσά σε θεόφρον Εὐμένιε, καὶ καταθέλγουσα· ὅθεν ἔχώρησας, πρὸς βιοτὴν μοναζόντων ισάγγελον· ἀλλὰ πρέσβευε Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν πίστει σε, καὶ πόθῳ ἀνυμνούντων παναοίδιμε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

C ἐ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς τὴν ἐκτενῆ καὶ τὴν ἀπόλυσιν.

Πρὸ δὲ τοῦ Δι' εὐχῶν, οἱ χοροὶ τὰ παρόντα τροπάρια.

΄Ηχος β'.

Οτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Mένος βροτοκτόνου τὸ δεινόν, τοῦ δυσμενεστάτου καθεῖλες, τῇ ταπεινώσει τῇ σῇ, ὅσιε Εὐμένιε θεοχαρίτωτε, Ἐκκλησίας θησαύρισμα, πιστῶν ἀντιλῆπτορ, κρήνη τῶν ἴάσεων, κλεινοῦ δὲ ἄστεως, κλέος καὶ καλλώπισμα Κρήτης, τῆς ἀγιοτόκου καὶ κόσμου, κόσμε καὶ εὐχέτα διαπρύσιε.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Tὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

ΤΕΛΟΣ,
ΚΑΙ ΤΩ ΕΥΜΕΝΕΣΤΑΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ!

